UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708
RETURN REQUESTED
Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

16 ЛИПНЯ, 1970.
Число № 29
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLII VOL. XLII
JULY 16, 1970

САСКАТУНСЬКИЙ ЄПИСКОП ОСУДЖУЄ АНГЛІЗАТОРІВ

Саскатунський владика Преосвященний Андрій (Роборецький) осуджує публікацію англійського перекладу Служби Божої, видану без дозволу церковної влади.

Як відомо, декрет II Ватиканського собору виразно каже, що публікація богослужбових текстів належить до верховної влади даної помісної Церкви.

Синод єпископів Української Католицької Церкви точно визначив, які частини богослужень можна відправляти іншою мовою. Той переклад мусить мати апробату верховної влади.

Недавно хтось насмілився видати англійський переклад, який нібито апробував саскатунський єпископ А. Роборецький.

Владика прислав «УВістям» таке повідомлення: «На днях у деяких місцевостях Канади появилася бошура, видана на циклостилі: «Byzantine Rite Divine Liturgy of St. John Chrysostom», з апробатою Преосвященного А. Роборецького, під ч. 30106483. У цій брошурі не подано видавця ані місця видання. Брошура має літургійні помилки і також неточність в перекладі. Єпископська канцелярія оцим письмом подає до відома, що брошура відбита на циклостилі без апробати Преосвященного А. Роборецького. Нікого не уповажнено цю брошуру видавати. Проситься вірних і духовенство її не вживати».

Понад 75% албертців живе в містах

Недавно проведений облік населення Алберти виявив, що понад 75% албертців живе в містах та містечках. На 1,576,549 албертців 1,183,955 є мешканцями міста. У більших мсітах Алберти — Калґарі, Едмонтон, Летбридж, Ред Дір, Медисин Гет, Кемровз, Дромгеллер, Ґренд Прері, Ветасківін та Ллійодмінстер — жило 936,986 албертців. Решта живуть у малих містечках.

392,594 албертці живуть на фармах. В індіянських резерватах є 20,189 людей.

В 1966 р. в Алберті було 69,411 фарм, із 49 мільйонами акрів землі. З того під управою ріллі та засівами паші тощо було 27.3 мільйонів акрів.

38,971 фарм, що займають 41 мільйонів акрів землі, мають річного прибутку 2,500.00 дол. або більше. Решта — то маленькі фарми.

Бандити грабують поїзд

На невеличкій залізничій станції Ль'Ассомсіон, 15 миль за Монреалем, чотири замасковані бандити з машиновими крісами напали на залізничий поїзд Сі-Ен й забрали скринку з грішми та дорогоцінностями з поштового вагону поїзду. Поїзд мав 15 вагонів.

Управа Сі-Ен повідомила, що грабіжники забрали дорогі камені, вартости 1,800.00 дол. та 890 бланкетів грошових переказів («моні ордерс»), а теж деяку кількість реєстрованих вартісних паперів. Грабіжники виконали свій напад за півтори минути, так, що ніхто з подорожніх цього не завважив. Після нападу сіли в авто і від'їхали. Поліція, покищо, їх не знайшла.

Не дозволяють шукати Ноєвого ковчега

До Туреччини приїхала 6-особова американська експедиція, щоб на горі Арарат шукати за ковчегом Ноя. ' Міністерство внутрішніх справ заявило, що «з уваги на безпеку» не може дати дозволу розкопувати гору, високу 16,-946 стіп, яка лежить на турецько-російському кордоні. Американські дослідники кілька місяців тому написали до Туреччини про дозвіл, але ніякої відповіді не дістали. Вони припускали, що з дозволом не буде клопотів і поїхали до Туреччини.

Керівник експедиції Р. Лентон заповів, що він буде старатися про дозвіл через міністерство закордонних справ.

ФРАНЦУЗИ ЗІРВАЛИ АТОМОВУ БОМБУ

Французькі атомові спеціялісти зірвали ще одну атомову бомбу на островах Тихого океану. То був французький 34-ий пробний зрив. Деякі випробування французи робили на пустині Сагарі, решту — на Тихому океані. Між зірваними бомбами були дві водневі. Найновіша бомба була, як каже комунікат французького міністерства війни, „дуже великої вибухової сили".

Цього року французи хочуть зірвати ще три менші атомові бомби, щоб зібрати потрібні відомости до будови водневих бомб для практичного вжитку.

Після недавнього зриву, французи заповіли, що їхні підводні судна в 1975 р. будуть озброєні у водневі бомби.

АМЕРИКАНЦІ В ТЮРМАХ ЗА НАРКОТИКИ

Американський журнал «Лайф» подав, що 565 американців сидить у тюрмах 37 різних держав за продаж наркотик у тих країнах. 184 американці сидять ув'язнені в тюрмах Мехіко ,в Еспанії — 58, в Франції — 32, в Швеції — 27, в Канаді — 25, в Греції — 19, в Туреччині — 8, в Югославії — 2, і т.д. Дуже суворо за продаж наркотик карають суди в Еспанії, Туреччині, Греції, Франції та Англії, де звичайно всіх американців посасуджували на 4-6 років тюрми. Американські дипломатичні представництва безпосередньо не інтервенюють, лише повідомляють родини арештованих, допомагають підшукати адвокатів та передають до тюрми пачки.

У зв'язку з посиленим наїздом американських торгівців наркотиками майже всі країни світу посилили контролі на кордоні, щоб не пускати небажаних туристів.

ПІСЛЯ ПОВЕНІ В УКРАЇНІ
Підтверджують великі шкоди

Заступник голови ради міністрів УРСР М. Соболь, що є головою урядової комісії для ліквідації стихійних нещасть, підтвердив представникові советського пресового агенства РАТАУ, що сьогорічна повінь в Україні вдіяла великі шкоди на залитих водою теренах.

Повінь була на території Тернопільської, Житомирської, Львівської, Чернівецької, Закарпатської, Івано-Франківської та деяких інших областей. З тих теренів довелось евакувати понад 100,000 осіб. Вода затопила тисячі хат. У рятувальній дії допомагали робітники, колгоспники, службовці, домашні господині, студенти вищих кляс. На відбудову знищених будинків та споруд та на одноразову допомогу населенню уряд виплатив 38 мільйонів карбованців та вислав потрібні матеріяли та робітничі бригади.

Крім того, сказав Соболь, із забезпечення виплачують мільйони карбованців за пошкоджені будинки, посіви, громадське й особисте майно.

З інтерв'ю М. Соболя видно, що шкоди були дуже великі, а допомога уряду куди менша.

Княжна Анна в час пікніку на Північно-західних територіях мучиться з пляшкою помідорового соусу («кечап»), який чомусь не хоче плисти на м'ясо.

Андреотті творить італійський уряд

Після недавнього уступлення італійського уряду М. Румора, італійський президент Дж. Сарагат запропонував творення нового уряду християнському демократові 51-річному Джуліо Андреотті, що був близьким співробітником повоєнного прем'єра А. де Ґаспері.

Для багатьох українців Андреотті відомий зі своєї промови на минулорічному концерті з нагоди посвячення собору св. Софії в Римі.

НОВІ ПОДАТКИ АЖ У 1971 Р.

Заповіджений федеральним урядом проект зміни податкового закону не буде поданий парляментові на схвалення скоріше як у квітні або травні 1971 р.

Провінційні уряди, різні компанії та багато приватних людей прислали урядові протести проти проголошеного урядом проєкту зміни закону. Уряд створив комісію, складену з представників парляменту та сенату, яка розгляне нові пропозиції та зробить поправки до проєкту. Після того уряд прослідить законопроект і щойно тоді пред'явить його парляментові.

АРЕШТИ В БРАЗИЛІЇ

Бразилійська поліція арештувала 138 осіб, в тому кількох католицьких священиків та ченців, як підозрілих у приналежності до нелеґальної організації «Акція національного визволення», якої члени схопили були амбасадорів ЗДА та Німеччини і за їхнє звільнення домоглися випущення на волю арештованих бразилійців.

Коротки вісти

◈ **Поліційне слідство виявило, що бомбу в будинку державного міністерства оборони, де згинула одна урядничка, а три особи були поранені, підклали квебекські терористи.**

◈ **На 1 червня ц.р.** Канада мала в магазинах 76,165,000 фунтів масла: на 30,846,000 більше, як у тому самому часі торік.

◈ **Голова** збіжжевої компанії «Федерал Ґрейн» Дж. Селлерс сказав, що фармери не послухали ради міністерства рільництва, щоб залишати частину врожайних піль облогом. Бл. 10 мільйонів акрів повернено під управу кормів для худоби та олійних рослин.

◈ **Канадські фабрики** паперу продали в 1969 р. 8.7 мільйонів тонн газетного паперу в Канаді та за кордоном.

◈ **6,670,000 канадців** у 1969 р. побувало в час літніх вакацій поза домом. З того 40% були фармерами. В попередньому році з дому на вакації їхало тільки 35% канадців.

◈ **Під час недавніх** відвідин у Британській Колюмбії прем'єр П. Трюдо обіцяв, що федеральний уряд виплатить тій провінції допомогу для відзначення 100-річчя провінції, що припадає на другий рік.

◈ **Канадці** виробляють річно електронічних обчислювальних машин (компутерів) загальної вартости 30 мільйонів долярів. 80% уділів фабрик канадських компутерів належить американцям.

◈ **Поліція** арештувала у Ванкувері двох чоловіків та двох жінок, у яких знайдено нарткотику — героїну, вартости 900,000 дол. Наркотика була на продаж.

◈ **У 1969 р.** албертська фільмова цензура відкинула 11 фільмів. З того було шість американських, два німецькі, по одному із Англії, Швеції, Данії та Франції. Всіх фільмів, що їх цензура перевіряла, було 479.

◈ **15 мільйонів долярів** мусять заплатити американці, щоб удосконалити різні частини міжплянетного судна «Аполлон-14», що має летіти ча Місяць. У зв'язку з перебудовами судно не буде готове до польоту скоріше як 31 січня 1971.

◈ **Урядник** чехо-словацької амбасади у Вашінґтоні А. Ненко, що був другим секретарем амбасади, попросив американський уряд про азиль. Ненко живе в Вашінґтоні від 1969 р.

◈ **Біблійні товариства** продали в 1965 р. в 115 країнах 145 мільйонів примірників Св. Письма, на 35 мільйонів більше, як попереднього року. Таку статистику подало Британське біблійне товариство.

◈ **Недалеко** французького порту Шербур грецьке вантажне судно наїхало у мряці на болгарське. Грецьке судно затонуло враз з 17 членами залоги.

◈ **У Суецькому каналі** стоять й досі 4 вантажні англійські судна і десять належать різним країнам. Залога залишила судна, які ржавіють і гниють у каналі.

◈ **Через клопіт** з робітничими юніями, які влаштовували постійно страйки, зрезиґнував італійський уряд з прем'єром М. Румор. То був 31-ий італійський уряд після другої світової війни.

◈ **У Камбоджі** суд засудив позаочно кол. володаря принца Сіганука на кару смерти за провини проти держави. Сіганук щойно повернувся з відвідин в Північному В'єтнамі до Пекіну, де його вітали з великими почестями.

◈ **Американська** атомова комісія повідомила, що в ССР був черговий зрив атомної бомби під землею. То був 39 зрив від 1963 р., а другий цього року.

Українці Манітоби вітають королеву

КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА II

Королева Єлисавета II, її чоловік Филип, наслідник престолу князь Чарльз та княжна Анна прибули до Вінніпеґу на святкування сторіччя провінції Манітоби. У програмі святкувань є теж виступи українських груп Манітоби. За проголошеною програмою манітобські українці вітали королеву 14 та 15 липня.

У вівторок, 15 липня, князь Чарльз та княжна Анна мали зустріч із студентською молоддю в університеті. До участи запрошені також українські студенти, зорганізовані в товариствах: СУСК, «Альфа і Омеґа», Клюб ім. Іларіона, «Обнова», Пласт, СУМ, МУНО, СУМК, УКЮ, та інші.

Того самого дня королева та княз. Филип відвідали місто Босежур, 50 миль від Вінніпеґу. На привітання королівської пари відбулася мистецька програма, в якій виступали українські мистці і танцювальна група «Русалка» з Вінніпеґу.

Більшість населення містечка Босежур — то українці. Господарем зустрічі в Босежур був посадник міста п. Ференц — українець. З нагоди королівських відвідин у Босежурі представниці українських жіночих організацій Манітоби вручили королеві Єлисаветі оригінальний дарунок — герб королівської родини, виконаний українською вишивкою, розміром 24 на 36 цалів.

У сам день сторіччя провінції, в середу, 15 липня, королева, враз із членами своєї родини, взяла участь у святочній сесії Манітобської леґіслятури. Вона була на кількох прийняттях та імпрезах, влаштованих у її честь, в яких взяли участь також численні українці з Вінніпеґу й Манітоби.

Королеву запрошено відвідати український дім для пенсіонерів „Пресвятої Родини", що його ведуть Сестри Служебниці. Цього року дім значно розбудовано, коштом понад мільйон долярів.

Ізраїль хоче переговорювати з Єгиптом

Ізраїльський прем'єр Ґолда Меїр заявила, що Ізраїль готовий до мирових переговорів з Єгиптом у якійнебудь невтральній країні.

Припускають, що це наслідок відвідин американського міністра В. Роджерса, який недавно побував в Ізраїлю й, певно, натискав шукати шляху до замирення. Останнім часом повітряні атаки єгипетських летунів, під керівництвом советських дорадників, завдали Ізраїлеві значних втрат у літаках та вояках. Ізраїльські втрати на єгипетському фронті спонукали президента ЗДА Р. Ніксона змінити рішення щодо продажу американських реактивних бойових літаків Ізраїлеві.

Ніксон повідомив, що ЗДА вже продали Ізраїлеві два літаки типу «Фантом», одні з наймодерніших, а дальше будуть доставлені в наступних місяцях. Речник американського міністерства оборони, підтверджуючи заяву президента, додав, що бойові літаки продані Ізраїлеві, будуть забезпечені найновішими американськими радаровими апаратами та іншим модерним приладдям.

У міжчасі президент Єгипту Насер був два тижні в Москві, де мав розмови з найвищими советськими політичними та військовими особами. Певно, що головною темою розмов був арабсько-ізраїльський конфлікт та советська допомога Єгиптові. Насер був коротко в советській клініці для лікарського огляду.

У Канаді є мільйон упосліджених дітей

Спеціяльна комісія, створена з представників семи організацій, підрахувала, що в Канаді є бл. одного мільйона упосліджених дітей, які потребують окремої опіки та нагляду в школі, щоб могли стати рівновартними членами спільноти. Лише одна четвертина тих дітей має належну опіку.

Американці маніфестують льояльність

Американське державне свято 4 липня — «День незалежности» пройшло цього року під знаком заяв льояльности та пошани до уряду та до американського державного прапора. То була неначе відповідь демонстрантам, що протестуючи проти війни у В'єтнамі та Камбоджі, палили кукли президента Р. Ніксона та американський прапор.

По всій Америці того дня дзвонили дзвони, відбувалися зібрання з заявами льояльности президентові та пошани американському прапорові. У Вашінґтоні, в зібранні взяло участь понад 350,000 американців, що вимахували маленькими американськими прапорами, з яких потім на піску площі уклали букви Ю-Ес-Ей. Група лівих демонстрантів, понад 300 осіб, пробували розбити зібрання, на якому промовляв, м. ін., протестантський проповідник Біллі Ґреєм та деякі сенатори. Демонстранти кидали порожніми пляшками та овочами, але поліція їх скоро розігнала.

Зібрання та демонстрації льояльности відбулися в усій Америці у великому порядку, хоч у різних містах противники війни та уряду пробували перешкоджувати.

Градові тучі в центральній Алберті

Минулого тижня кілька великих градових туч впало на центральну Алберту, роблячи чималі шкоди. В суботу важка градова туча була в околиці Вайкінґ. Густий град та сильний вітер (50 миль на годину) знищили до тла засіви та пошкодили багато будинків. Місцями град лежав верствою, грубою на три стопи. Загальна шкода — два мільйони долярів.

Градова туча була теж у невеличкому містечку Коперник, де, м. ін., зірвала дах української католицької церкви та пошкодила будинок. Шкода — 10,000.00 дол. Церковний будинок має асекурацію від граду.

Стрижій Джон Діякополюс за 48 секунд звичайною бритвою поголив шеріфа Б. Елкіна на змаганнях у Рочпорті, Мо.

30 липня «УВісті» не вийдуть

„Українські Вісті" в четвер, 30 липня не вийдуть. В той час працівники нашої газети матимуть літній відпочинок.

Чергове число опісля вийде в четвер, 6 серпня.

ДЕСЯТЬ РОКІВ У СИБІРСЬКИХ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРАХ

Мартин ТУРЧИН

Частина друга

1

У київській тюрмі я знову зустрівся з своїм приятелем В. Андрієвським, якого більшовики знайшли в Баня Луці (Боснія), в серпні 1946, куди він повернувся з Німеччини разом з своєю дружиною — сербкою родом з Баня Луки. Тут зустрів я також п. Шевця, родича колишнього члена Директорії, та інж. Романа М. Божиківського з Бережан, якого як вояка УПА арештовано разом з дружиною-наддніпрянкою десь у Карпатах.

В. Андрієвський, Гайовий, Р. Божиківський, я та багато інших — разом близько ста осіб — попали в один вагон транспорту на Сибір. Подорож з Києва до Братська на Ангарі тривала з 22 квітня до 26 травня 1947. До Черемхова ми їхали залізницею, а відти баржею по Ангарі до Братська. Там, недалеко від теперішнього районного центру, що тепер нараховує близько 150 тис. населення, знаходилося тоді коло 50 землянок з місцевими жителями.

На віддалі 2-3 кілометрів була запроєктована 601 колонія «Ангарського виправно-трудового табору», яка належала до VI відділу. Таких відділів «Ангарлаг» нараховував сім—на трасі нової залізничої лінії довжиною 280 км. Наш VI відділ був найдалі висунений на схід — перед нами плила бурхлива Ангара.

У нашому транспорті було близько 4 тис. осіб. З кінця травня по 7 листопада (тобто до річниці «жовтневої революції») ми проклали 200 км нового залізничого шляху, по якому пройшов перший пробний поїзд. У нас не було жодної «техніки» — крім лопат, джаганів, тачок і власних рук та ніг. Другу частину цієї залізниці, яку мав прокласти «Ангарлаг» аж по місцевість Усть-Кут над Леною, і міст на Ангарі ми почали будувати на початку 1948 року. Віддаль від Тайшету (на транссибірській маґістралі) — тобто нової стратегічної залізничої лінії через Братськ — Заярськ до Усть-Кута — становить 700 км.

Дальше будування цієї важливої залізниці, що виходить аж на Охотське море, довжиною 5 тис. км, виконували в'язні інших таборів. На цій залізниці в'язні побудували також дерев'яне місто з назвою Комсомольськ — місто комуністичної молоді, хоч будували його «комсомольці» у віці 47 - 50 років. Коли в 1955 році радянська преса розписалася про цю залізничу трасу, сказано тоді, що і залізницю, і місто Комсомольськ побудувала... ленінська комуністична молодь(!).

Сталінські сибірські концтабори майже дощенту пожерли півмільйонну японську армію, яка була розташована в Манджурії і скапітулювала перед російською армією в 1945 році. Десь у 1950-51 роках репатріювалися до Японії тільки мізерні рештки цієї армії, і то в оплаканому стані здоров'я.

2

У липні 1947 я захворів і попав у новозаснований лазарет VI відділу в малому селі Анзваба, що лежить 30 км від Братська. Там я пролежав декілька тижнів, а потім, до жовтня, — в колонії 608. Тому, що мій стан здоров'я аж ніяк не поправлявся, мене та ще 25 в'язнів, як оселедців, упакували в один «джіп» і повезли в лікарню на «пункті 117 км», яка мала число II. Там я пролежав три тижні, і після цього мене перекинули в сільськогосподарську колонію «Радгоспу 12» (у підвідділ «Караул»), де старшим бухгальтером був колишній сотник Петенко,кубанець, полонений у Німеччині і засланий на Сибір. Центр радгоспу знаходився в селищі Соняви.

Тут я прожив майже один рік (1947-48), щоб звідти бути відправленим в уже згадану лікарню II. Якраз у той час на території «Ангарлагу» створювалися окремі колонії т. зв. «Озерлагу» (отдельного закрытого режимного лагеря). Я був помічником книговода «матеріяльного стола» (обмундирування в'язнів).

Після ліквідації лікарні я як один з останніх таборян — офіційно: «заключенный», а скорочено: «зек» — влітку 1949 року попав далі на захід, тобто на 49 км від Тайшету, містечка на транссибірській маґістралі, де тоді знаходилися центральні майстерні управління «Ангарлагу». Там у лікарні я зустрів Петра А. Зеленка з Праги, родом з Гайсина, колишнього сотника армії УНР, видавця газети «Український тиждень», який був арештований у Празі в 1946 році, де працював у державній бібліотеці; його вивезли з іншими празькими українцями до Києва і там засудили на заслання. Він помер десь у 1951-52 роках у таборі.

З розмови з ним знаю, що залишив дружину - чешку. Зустрів я також Ярослава І. Білинського, гімназійного вчителя з Самбірщини, арештованого 1945-46 року у Львові.

Коли 1 січня 1950 вже офіційно створено «Озерлаг», тобто багато колоній колишнього «Ангарлагу» перейшло в його управління, то разом з ліквідацією центральних майстерень (де головним бухгальтером була чудесна людина — Іван А. Фірсун з Полтави) мене та інших в'язнів перекинено в березні поза Заярськ, куди переміщено управління «Ангарлагу» з Тайшету, — на станцію Чорна. Тут відділено політичних в'язнів від кримінальних, які творили більшість у колоніях «Ангарлагу»; їх перевезено на захід — у вихідний пункт нашої траси, в Тайшет, де тепер знаходилося управління «Озерлагу».

3

З пересильного пункту я попав з двома товаришами в жіночу колонію ч. 050. Усі колонії «Озерлагу» мали як першу цифру «0», що означало першу літеру назви табору. У цій колонії перебували українські селянки-інваліди з Станиславівської та Дрогобицької областей, між ними декілька естонок, латишок та литовок, дві австрійки і декілька московських жидівок; з останніх пригадую пані Гольднер, мовознавця з одного з всесоюзних міністерств.

У колонії був також родильний дім з дитячим садком, у якому було понад 200 дітей у віці від одного місяця до чотирьох років. Ці діти силою обставин зараховувалися до категорії в'язнів, хоч не мали жодного судового вироку.

Тут я працював як книговод «матеріяльного стола». Нас, чоловіків, було в колонії 12-13 осіб. Ми жили у відокремленому бараці за двома перегородами з колючого дроту і виконували такі роботи: ковальські, мулярські, стельмаські, шевські, кравецькі та інші. Був між нами гінеколог, поляк з Кельц, та виконроб («прораб»). Більшість творили українці, крім них було двоє грузинів, троє росіян і згаданий поляк.

У колонії ч. 050 я познайомився з панею Бойчук з Коломиї, яка завідувала хліборізкою, і панею А. Нітинською, учителькою з Тисьменичан, яка була коменданткою бригади інвалідів — неписьменних жінок-селянок, які різні посвідчення (наприклад, про отримання таборового мундира) підписували хрестиками, завіреними підписам бригадира Нітинської. З останньою я зустрівся в 1956 році на волі.

Була тут ще гімназійна учителька зі Львова, прізвище якої я, на жаль, забув; здається, що вона називалася Кисілевська.

Восени 1950 року я захворів нервово: почав психічно заламуватися, уникав зустрічей з людьми, пробував отруїтися чорнильними таблетками і жилеткою перерізав жили на лівій руці. Але завжди хтось мене рятував. У грудні я вийшов з барака при сильному морозі тільки в білизні, постояв деякий час в убиральні, щоб застудитися. Від простуди я дістав плеврит, і мене напівпритомного майже ціла колонія жінок відправила до воріт табору, а звідси під озброєною охороною перевезено до лікарні IV — на «пункті 47 км», недалеко від селищ Короленкове - Шевченкове, 8-9 км від нашої колонії, що лежала осторонь залізничого шляху в тайзі.

Між «начальством» колонії я зустрів земляка-буковинця, який працював зоотехніком. Він ставився до мене досить холодно, мабуть, тому, що був москвофілом. Зате головний бухгальтер (тобто мій безпосередній зверхник), партієць-білорус Голубченко, поводився дуже гарно: хоч він сам не курив, постійно постачав мені махорку, кладучи її в шухляду мого стола звичайно тоді, коли мав до мене якусь службову справу, так щоб ніхто не бачив. Зі мною працювали дві пані: полька Познаньська й одна росіянка. Голубченкова канцелярія знаходилася поза табором, у т. зв. штабному будинку.

Головним лікарем був майор медичної служби, росіянин — гіркий п'яниця; родильним домом завідувала капітан медслужби Коровіна, мабуть, жидівка, яка мала до помочі декількох лікарок-в'язнів, між ними пані Горкіну, і двох молодих росіянок — вільних лікарок-стажисток.

Діти, що тут народжувалися, не походили від чоловіків-в'язнів, а від великих та малих начальників, у тому числі і від солдатів, які ґвалтували жінок та дівчат.

4

У лікарні IV в мене, крім плевриту відкрито також туберкульозу легенів. Тут працював у невро-психіятричному відділі львівський лікар д-р Бачинський (припадав на одну ногу). У цій лікарні я пролежав до 14 липня 1951. Після цього, діставши «першу категорію працездатности», я перейшов у туберкульозну колонію 022 на «пункті 176 км», де залишився до звільнення з сталінських таборів, тобто до 7 січня 1956. Про цей період не можу написати нічого втішного.

Важка праця, з огляду на мою категорію, довела мене до жахливого фізичного стану: я хитався при найменшому подуві вітру, з мене залишилася тільки тінь — шкіра й кості. У другій половині 1952 року мене послали з тяжкою неврозою в стаціонар, і тільки завдяки заходам генерала медслужби проф. д-ра фон Беккера та лікаря з Берліну д-ра Ґоріса (обидва німецькі воєннополонені) я знову став нормальною людиною і міг працювати, але вже не на лісових роботах, бо з огляду на фізичне виснаження я отримав тепер категорію інваліда. Я працював то нічним санітаром, то носив воду для кухні та лазні; двічі працював книговодом — перший раз у 1952 році, а другий — від 1955 року до звільнення.

Тут я зустрів багато українців із східніх та західніх областей, між ними також генерала О. Грекова, який завідував хліборізкою, д-ра В. Горбового, непрацездатного інваліда, магістра М. Дужого, з відкритою туберкульозою, та інших. Влітку 1952 (або 1953) року тут помер д-р Володимир Бірчак, якого поховали в Чукші. А лікаря д-ра Кандибу, зятя генерала М. Тарнавського, я помагав нести на носилках десять кілометрів через тайґу до лікарні в селищі Чукша, де він помер у наслідок паралічу 1955 року.

Від таборян-в'язнів, що прибули в нашу колонію, я чув, що в їхніх районах побували єпископ Чарнецький та апостольський візитатор о. д-р Петро Вергун. Був між нами також один литовський католицький єпископ, а з литовським священником Station...

По табору ходив наш свя-

(закінчення на 3 стор.)

Дарує українську збірку оттавському музеєві

Державний музей людини в Оттаві одержав від д-ра Михайла Гуцуляка з Ванкуверу збірку українського народного мистецтва вартости 20,000 долярів.

Ця колекція має зразки одягів з Гуцульщини, Буковини і Снятинщини, а також багато хатніх виробів, як настінні килими й рушники, кераміка, декоративні вироби з дерева, музичні інструменти (бандура, цимбали, сопілки) та інші речі.

Д-р М. Гуцуляк прибув до Канади 1948 року як імігрант. Він привіз із собою значну частину цієї колекції, вивезеної безпосередньо з України. Він продовжував дозбирувати з наміром, що колись це стане часткою постійної колекції більшого музею. Ця колекція вже виставлялася в різних музеях і ґалеріях на заході Канади.

У Канадському осередку вивчення народної культури та в слов'янському і східноевропейському відділі музею цю колекцію каталогують і її готують до показу в ґалеріях музею в Оттаві, а також до випозичення іншим музеям та культурним установам.

Оттавський музей останнім часом одержав різні експонати від представників етнічних груп Канади. На початку цього року жіноча рада гамільтонського відділу КУК, Онтаріо, передала музеєві повний комплект жіночого одягу Полтавщини. Цей комплект—точний модель, що його фінансували, зробили й упорядкували члени гамільтонської ради. До Оттави привезла його голова ради п-і Олена Лазарович.

(Пресове повідомлення оттавського музею, інформуючи про одержані зразки українського народного мистецтва, каже: «ми зацікавлені цією гарною спадщиною і традицією».

З'їзд СФУЖО – за два роки в Торонті

З'їзд СФУЖО (Світової федерації українських жіночих організацій) буде в Торонті в 1972 році.

Рішення в цій справі зроблено в Філядельфії на засіданні управи.

СФУЖО плянує видати книжку, присвячену княгині св. Ользі.

Головою СФУЖО є тепер О. Лотоцька.

ТОРОНТСЬКИЙ СВЯЩЕНИК ВІДЗНАЧЕНИЙ

Душпастир торонтської церкви Покрова Пресвятої Богородиці о. Володимир Жолкевич відзначений почесним титулом радника верховного архиєпископа.

Блаженніший Иосиф, кажеться в грамоті, доцінює «ревність за Божу славу, за добро св. Церкви і за спасіння душ, як і прикмети ума й серця» відзначеного священика.

ПРЕДСТАВНИК УНРАДИ ПРИЙДЕ ВОСЕНИ

Заступник голови ВО УНРади Василь Федорончук прийде восени до ЗДА й Канади. Справу поїздки вирішено на останньому засіданні президії Української Національної Ради в Мюнхені.

Д-р Т. Леонтій, керівник ресорту внутрішніх справ, звітував про свою поїздку за океан. «Українська преса в США й Канаді подала обширні і майже без виключення прихильні звідомлення про виступи й пророблену працю представника Державного центру», повідомляє з Мюнхену «Бюлетень УІБ».

НОВИЙ ПРОНУНЦІЙ

Архиєпископ Ґвідо Маестрі, 59 років, є новим папським представником (пронунцієм) в Оттаві. Досі він був папським делеґатом у Мехіко.

Попередній пронунцій Е. Кларіціо призначений на голову однієї з ватиканських комісій.

«СТРАЖДАЛЬНІ» ІКОНИ

Московська торговельна установа «Новопроєкт» вислала на продаж до Лондону 162 ікони. Ікони продаєліцитаційна фірма Крісті.

Більшість ікон — з 17 сторіччя. Христос, Божа Мати і святі на тих іконах мають, як подала англійська преса, «страждальні» обличчя.

Совєтські «торговці» сподіваються одержати за ікони принаймні 100,000 долярів.

ЮВІЛЕЙНИЙ ДАРУНОК ПАПІ

Папа Павло з нагоди 50-річчя священства одержав від дипломатів, акредитованих у Ватикані, ювілейний дарунок: стипендію на виховання й освіту одного священика.

Дякуючи за цей дарунок, Папа сказав, що «Церква в теперішній час своєї історії, більш як коли, турбується своїми священиками, їхнім майбутнім, вихованням і життям».

СКІЛЬКИ НАС?

З доручення президії секретаріяту Світового конгресу вільних українців статистично-довідкова комісія, яку очолює д-р Іван Тесля, підготовила проєкт зібрання потрібних даних про українські поселення в різних країнах. Цей проєкт був розглянений на останньому засіданні президії секретаріяту.

Голова комісії є в контакті з нашими центральними репрезентаціями, які займатимуться в себе збиранням таких даних. Статистичні студії українського поселення в Канаді вже ведуться. На черзі — наші поселення в Англії та Австралії.

СЛОВАЦЬКИЙ З'ЇЗД

У Ню Йорку наприкінці червня відбувся словацький з'їзд з участю 147 делеґатів із ЗДА, Канади та інших країн.

Головою управи верховної словацької установи став С. Роман з Торонта.

На з'їзді були три єпископи: П. Гніліца з Риму, А. Грутка з Чікаґо і М. Руснак з Торонта.

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (15)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Долі своєї навіть гетьманськими кіньми не об'їдеш... Боже, хай діється воля твоя!..

* * *

Без жалю й докору гляділа Мотря в вікно. На обрію зазолотилася смужка, ніби меч відтинав небо від землі. Смужка ширшала і кріпшала, полиняле золото прочищувалося, багровіло, і променіло. Промінням дрижали ниви хвилястії і заспанії садки і дорога, що до хутора вела.

Хутір будився зі сну. В стайнях коні іржали, скрипів журавель, милися біля корита козаки. Набравши повні пригорщі студеної водиці, Мотриних дівчат обливали. Чисто, як гомін срібних струн, лунали веселі сміхи. Крізь віття дерев ніби приском сипнуло в очі.

Сонце викочувалося на небо.

* * *

Мотря гетьманські листи за поясок уткнула.

Порвати і спалити їх? Пощо?

Нічого поганого в них нема, нічого, щоб перед будучим мужем затаювати треба. Чуйкевич знає, що між Мотрею і гетьманом було. Вона його не дурить. Вирівняні рахунки поміж ними, нову главу писати починають. Дай Бог щасливо дописати її.

* * *

Мотрин чура Чуйкевичевого коня зі стайні виводив. Гладив його по шиї і приговорював лестливо. Кінь жадібно свіжий воздух ніздрями втягав. Пахощами ранніми несло від лугів.

* * *

Мотря обмилася, розчесала коси, свіже вбрання вдягнула.

Вітай, нова днино життя! Казала готовити снідання.

Дивно так. Вчора чужим приїхав, нині будучим мужем від'їжджає. Чого то не буває через ніч!

* * *

Чуйкевич за сніданням ока з Мотрі не зводив. Ніби її іншою побачив — своєю.

Солодких слів не говорив їй. З очей видно було, як пропадав за нею. Тож то важко від'їзджати тепер!

Так служба кличе, служба, не забава!

Марія Хведорівна щонайстаршого вина з погребу добула. Пляшка чорна, мохом і плісню обросла, насилу відшпунтували її. Пахощами понесло по хаті.

Марія Хведорівна хотіла щось казати, так сльози не дали. Мовчки вихиляли чарки. Чуйкевич до ніг Марії Хведорівни припав, прощав її, як маму.

Прийняла його і притулила до себе. — Як сина люблю тебе, — казала цілуючи в голову, — а Мотрю, як доньку, діти ви мої рідні.

Втроє до брами йшли. Марія Хведорівна посередині, молоді по боках.

— Не барися з весіллям, — наказувала тітка, — тільки сир відкладаний добрий.

— Мене, хоч нині до аналоя ведіть.

Мотря мовчки ішла, ніби це не торкалося до неї. Бліда по невиспаній ночі, променіла душевним супокоєм, виглядала, як по бурі ранок.

На овиді хмари бовваніють, над головою ясно.

Мотрин чура коня за поводи тримав.

— Гарний коник, прошу ясної панночки, — казав, — на ньому і вашій милості їхати було б безпечно.

Чуйкевич усміхнувся. — Як приїду вдруге, попросимо, щоб панночка спробувала його.

— Тільки хай ваша милість не бариться, — казав, підставляючи Чуйкевичеві стремя.

«Ця біда вже догадалася чогось», — подумала собі Мотря, а вголос йому відповіла: — А тебе піхотинцем оставимо, бо ти надто цікавий.

Козаки поїхали вперед. Ніч щедрою росою скропила мало в'їзджений шлях і він за ними не курився. Широко кругом лунав козацький спів: «Мені з жінков не возиться, / А тютюн та й люлька / Козаку в дорозі / Знадобиться!»

— Чуєш, Іване, що співають тобі? — сказала до Чуйкевича Мотря.

— Сами в те не вірять, що співають, — відповів, сідаючи кріпко в сідло.

Лівою рукою поводи стягнув, в правій шапку тримав, низько кланявся.

Марія Хведорівна рукою хрест у повітрі робила.

Стояли в брамі, поки з очей не щез.

ЗАРОСЛИМИ ШЛЯХАМИ

На небі місяць травень, а сонце гріє, як у літі. Трави повиганялися в хлопа, будяччя розрослося, як гай.

Та від того тільки кінським ногам деяка прохолода, а з козаків, хоч вони до сорочок пороздягалися, піт цюрком ллється.

Найкраще б перележати жару десь у балці, або в комишах над ставищем, або між розвалинами хат, (їх чимало тоді попадалося по дорозі), і що лиш вечірком їхати дальше. Та годі! Чуйкевич поспішався. Совість не давала йому вважати на власні вигоди більше, ніж на службу.

В гетьманській військовій канцелярії праці повні руки. Творяться нові військові частини, полки виступають у похід, — війна!

Це одно, а друге, — тепер і в днину не дуже то безпечно, а ніччю їхати, про те, не маючи відповідного конвою, і не гадай!

Полтавщина гуділа. Десять років гуляв тут Лебедин, наганяючи козацьким старшинам і багатішим хуторям великого страху. Якраз тепер його й приборкали трохи, але спокою все таки нема. Як гриби по дощі, виростають свавольні купи і тривожать спокійних людей.

До того якраз із полтавського полку вийшло чимало посполитого люду на Самару, де завелася Вільна Свобода, про яку по цілій Полтавщині ходили всілякі легенди, хвилюючи і без того вже збентежені війною уми.

Маємо гинути в походах, або під нагаями царських посіпак, так краще тікаймо в світ за очі!

Навіть на запорізьких землях розплоджувалися ватаги всіляких гольтіпак, що кинувши свої рідні гнізда, готові були до всього. «Лучше псу муха, як поза уха», — казали, пускаючися на непевне діло. Сміливий ватажок, донський отаман, Кіндрат Булавин, який, покладаючися на розпачливе невдоволення московського народу, підняв проти царя червоний прапор бунту, виростав в очах невдоволених українських селян у месника-героя. Ждали, щоб він появився у гетьманщині і зробив усякому панству кінець.

Тому то не було як Чуйкевичеві оглядатися, чи сонце дуже припікає, чи ні, треба було поспішатися, щоб щасливо вибратись на певнішу дорогу. Цілком певної тоді не було і ніхто, виїзджаючи з хати, не знав, чи верне до неї.

А все ж таки, коли він другої днини, геть уже з полудня, побачив перед собою заїздний двір з ганком на тесаних стовпах, від которого холодна тінь спускалася на спалену сонцем землю, і коли почув запах цвитучої липи і гул гамірливих пчіл, не устоявся проти спокуси і поступив туди.

Козаки порозкульбачували коней і поклалися горілиць на мураві, любуючися тінистою прохолодою. Чуйкевич сів за столом під липою і казав собі подати зимного пива.

Принесла його хазяйка, жінка не стара ще й доволі гарна собою: повновида, рум'яна, зі сміливим поглядом раз сумно-мрійливих, то знову весело-палких очей. Непевні часи, і небезпечний, хоч дохідний промисел, виробили в ній тую сміливість, яка й пробивалася в її рухах і в мові.

Пізнавши в гостю знатного козака, присілася на краєчку лавки і почала розмову.

Чуйкевич не дуже був щедрий на слова, але й нечемним теж не хотів бути. З розмови довідався, що вона вдовує, що чимало всіляких охотників підлабузнюється до неї, але й одного мужа досить. Тепер вона почуває себе, як перепілка в стерні. Богу подякує, як дітей виведе в люди. — Часи ж які, Матінко свята, які тепер часи!

І почалися зітхання-нарікання, що доброго чоловіка тепер зі свічкою шукай, що життя людське втратило всяку ціну, що зайвий гріш треба перед ближнім, як пес кістку, в землю загрібати та ще дивитися на всі сторони світа, чи не підглядає хто завистливими очима. Коли б не челядь вірна, не сини, що підхоплюються уже, і не сама вона, що й фузію вміє до ока прикласти, то мабуть і завтрішньої днини не дожила б. Наскочать як татари, нароблять бешкету, кровопроливства, костоломства і — поминай, як звали!

Вона теж нарікала на царських ратників, що не лиш харчі і пашу, де яка є, забирають, але й людського життя не шанують. Кажуть, що в одному селі дітей у якусь повітку зігнали й підпалили — прокляті!

І в словах хазяйки звучав невисловлений жаль до гетьмана, що на таке свавольство дозволяє.

— Чекав народ на кінець світу, — казала, мрійливо споглядаючи своїми карими очима, — а тут, бач, і цього рятунку нема. Краще хай би світ у безвісти запався, ніж має творитися таке беззаконня.

УКРАЇНСЬКА МОВА Є МОВОЮ КАНАДИ

КАЖЕ ПРЕДСТАВНИК ОТТАВСЬКОГО УРЯДУ

Кожна мова, якою говорять канадські громадяни, є мовою Канади, а не якоюсь чужинецькою мовою. Таку заяву зробив у Вінніпезі представник федерального уряду Роберт Станбурі.

1 липня, в День домініьйону, федеральний міністер для справ громадянства Роберт Станбурі, в товаристві асистента державного підсекретаря Бернарда Острі та представників департаменту громадянства С. Я. Яворського, В. Гладія і Д. Траффорд, склав офіційну візиту Централі Комітету українців Канади у Вінніпезі, першу того роду в стосунках федерального уряду Канади з представництвами національних груп країни.

Гостей привітали о. д-р В. Кушнір — президент КУК, І. Сирник — заступник і д-р С. Кальба — екзекутивний директор. Оттавські гості взяли участь в одногодинному засіданні президії КУК, на якім обговорено рекомендації IV тому комісії для справ двомовности і двокультурности.

На зібранні було 15 членів президії і бл. 25 гостей, між ними митрополит Максим. Учасники дискусії вказували на позитивні й неґативні аспекти рекомендацій.

Коментуючи недавнє узаконення статусу двох офіційних мов в Канаді: англійської і французької, міністер Станбурі сказав, що ці мови служитимуть урядовим централям в Оттаві для зв'язку з громадянами в офіційній кореспонденції, але поза тим кожна інша мова, якої вживають канадські громадяни, є мовою Канади, а не якоюсь чужинецькою мовою. Ці мови треба зберегти й плекати як спільне добро Канади, сказав він.

Федеральний міністер Р. Станбурі та асистент державного підсекретаря Б. Острі підписуються в книзі гостей КУК. За ними — екзекутивний директор КУК С. Кальба і представник міністерства громадянства В. Гладій.

10 років у концентраційних таборах

(закінчення з 2 стор.)

щеник Михайло Собаль, який психічно захворів у наслідок удару в голову і цілими днями співав релігійні пісні, переплітаючи їх чужомовними словами. Коли таборова адміністрація забрала в нього молитовник, він кожного з начальства вітав словами: «Буржую, віддай молитовник». У бараках, серед в'язнів, він був дуже ввічливий, ніколи не співав; у кожну неділю та свята він вітав нас християнськими привітами, зокрема тоді, коли ми виходили на роботу; кожного ранку він благословив воду в збірнику коло кухні.

5

Після десятирічної каторги в сталінських концтаборах у Східньому Сибірі мені вдалося як інвалідові, в наслідок окремих заходів мого (тепер уже покійного) брата, повернутися з Азії в Европу — на західньоукраїнські землі, в Коломию, де я народився і куди повернувся майже як чужа людина після сорокрічної відсутности.

З Сибіру я їхав залізницею від 2 до 12 лютого 1956 через Москву — Київ — Львів — Стрий — Станиславів з 12-годинною затримкою в Москві. Зі Львова я їхав через Стрий, бо міст на Дністрі біля Єзуполя ще не був відбудований; також залізнича лінія, що веде до Станислава через Бучач, залишалася тоді без рейок, заросла буряном, і на цьому шляху також не було тоді моста через Дністер. Десь на початку 1957 року міст біля Єзуполя був готовий, так що поїзди з Черновець не потребують уже їхати через Стрий на Львів.

Негайно після прибуття в Коломию я мусів зголоситися з документами, що їх дістав при звільненні з концтабору, в обласному управлінні МВД в Станиславові. Там відобрано мені ці документи, і я до кінця серпня 1956 жив без будь-яких документів, так би мовити, «на правах горобця».

Важко було жити, деколи навіть важче, ніж у сибірському концтаборі, голодному між своїми і без даху над головою. Тут я знову звернувся до югославської амбасади в Москві (перший раз я звернувся до неї через таборову адміністрацію в 1955 році), щоб мені як югославському громадянинові допомогли репатріюватися до мого сина в Београді. Тільки через рік, на інтервенцію мого сина в югославських міністерствах внутрішніх і зовнішніх справ, мені вдалося отримати югославський пашпорт поворотця.

20 січня 1957 я поїхав у Москву, щоб дістати румунську транзитну візу, і таки того самого дня ввечері подався з Москви через Київ — Роздільну (тепер Котовське) до прикордонної станції Інгені, а звідти до Букарешту, де по трьох годинах мав поїзд до Београду — через Гурн Северін і Вршац. Подорож тривала майже цілий тиждень — до Београду я прибув 26 січня.

Спершу прийняли мене тут з недовір'ям і дивувалися, як мені, українцеві, вдалося після десяти років вирватися з радянського «раю». Були також підозріння, що я прибув «за спеціяльним завданням» як агент; у той час стосунки між ФНРЮ І СРСР були більш як холодні, а то й ворожі. Лише після довших розмов мені вдалося розвіяти різні сумніви і включитися у вільне життя.

За залізничий квиток Коломия — Київ — Москва та Москва — Київ — Котовське — Інгені — Букарешт — Београд я заплатив тоді 600 карбованців, тобто більш-менш місячний заробіток учителя, книговода тощо. А яка вартість тих 600 крб, якщо купувати харчі? Це — або 400 кг чорного хліба, або 40 кг волового м'яса III кляси, або 20 кг не першосортної ковбаси, або 60 кг цукру.

У мене не було тоді своїх грошей. Чекати на репатріяцію через Червоний хрест означало залишитися ще один рік в СРСР. Якраз тоді, коли вирішувалася доля мого виїзду до Югославії, на Угорщині спалахнула революція, так що коротший шлях через Закарпаття і прикордонну станцію Чоп, а далі Будапешт — Суботиця — Београд — мусів для мене відпасти.

На моє прохання, робітники Коломийського будівельного управління, де я працював декілька місяців робітником (а пізніше бухгальтером), зібрали своїми малими, але щедрими пожертвами ці потрібні мені 600 карбованців і тим уможливили мені виїзд поза кордони СРСР.

6

Тепер я працюю як скромний службовець. Однак я задоволений цією посадою і щасливий доживаю свого віку, впевнений, що всі ті страхіття, що їх пережив у сталінських концтаборах уже більше не повторяться. Хоч я важко поплатився за співпрацю з німцями «хлібом у сталінських таборах», я залишився тим, ким був у молодості. Я твердо вірю в краще майбутнє нашого народу.

7

Після написання фрагменту моїх спогадів мені нагадалося:

У колонії 022 я чув від прибулих туди з таборів Західнього Сибіру в'язнів, що проф. Нагірний (імени його, на жаль, не пам'ятаю) з Праги, з яким я познайомився під час моєї праці в Берліні, помер в одному з західньо-сибірських концтаборів десь між 1950 і 1952 роками.

При згаданій затримці в Москві (після мого звільнення) я зустрівся на Київському вокзалі з одним львів'янином, другом-поворотцем з концтаборів, який оповів мені дещо про ув'язненого в Сибірі митрополита Йосифа Сліпого, що тоді перебував у домі інвалідів у Єнісейську, де панував суворий касарняний режим. Одного разу високопреосвященний Кир Иосиф відвідав тамошню православну церкву: зараз до нього підійшли священики, що відправляли богослуження, з словами: «Владико, благослови». Але коли вони пізніше довідалися, що йдеться про українського «уніятського митрополита», більше до нього не підходили і благословення не просили.

Більше маємо кваліфікованих учителів

СЕМІНАР МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Наприкінці червня, в днях 25, 26 і 27, в едмонтонській школі ім. Вікторії відбувся семінар методики навчання української мови з участю 20 вчителів.

Це був уже другий цього року курс. Кількість кваліфікованих учителів української мови, таким чином, зростає.

Інструкторами на курсі-семінарі були Рей Фергусон (метода Чілтона) і Євген Звоздецький (метода навчання української мови початківців).

Учасники курсу з великим зацікавленням слухали доповіді едмонтонського мистця-маляра В. Доброліжа про Шевченкове малярство. Доповідь була ілюстрована діяпозитами. Звукові стрічки, діяпозитиви і скрипти, над якими почала працю Асоціяція вчителів української мови (це відділ Учительської асоціяції Алберти), будуть доступні всім учителям як публічних, так сепаратних шкіл.

Тепер у місцевому університеті відбувається шеститижневий кредитований курс нових метод навчати новітні мови. Керівником курсу д-р М. Моно, а асистентом української секції є Денис Пограничний. На цей курс ходить 11 вчителів.

Асоціяція вчителів української мови, користаючись цією нагодою, складає подяку голові Шкільної Ради едмонтонського відділу КУК п. І. Ґорецькому за вельми корисну співпрацю Ради з Асоціяцією. Дякує теж учителям української мови публічних і сепаратних шкіл за цінний обмін думками в дискусіях та інших сходинах, які відбувались під головуванням п. Василя Кобилюка. Окрема подяка — священикам, які проголосили в своїх церквах про згадані курси методики навчання української мови, бо Асоціяція, одержавши пізно дозвіл влади, не могла вже скористати з послуг української преси.

Фіона Пелех
секретарка асоціяції

Підготовляють сесію Української Національної Ради

Сьома сесія УНРади відбудеться «в приписаному законом реченці», каже повідомлення Державного центру в екзилі.

Час і місце сесії ще не проголошені. Вже випрацьовано проєкт правильника про участь т.зв. громадського сектора в УНРаді.

У т. зв. політичному секторі УНРади почались нові непорозуміння не партій, а партійних фракцій. Президія УНРади ухвалила залишити дотеперішніх представників УРДП (Української революційно-демократичної партії) аж до чергового з'їзду тієї партії, хоч голова партії В. Гришко призначив інших. Ф. Гаснко заявив, що далі не братиме участи в засіданні», каже офіційне повідомлення.

В УРДП стався розлам. Новостворений секретаріят, очолений М. Степаненком, каже, що він «має право репрезентувати УРДП».

Навіть невеличке УНДО має дві фракції. УНДО ще перед усуненням А. Фіґоля відкликало свого члена В. Федорончука, який досі є членом ВО УНРади як керівник зовнішніх справ. З уваги на те, що провід УНДО не скликає партійного з'їзду, з'явилася ініціятивна група, до якої належав В. Федорончук, створила нову фракцію УНДО і кореспонденційним способом вибрала свій провід: в. о. голови — Д. Ерстенюк, секретар — В. Федорончук. Нова фракція УНДО входить до УНРади. Представник давньої фракції УНДО протестував. Справу тепер розглядає реґуляміново-мандатна комісія.

Зате три селянські партії, а саме Українська селянська партія, Союз земель соборної України і Селянська партія, об'єдналися в партію, що зветься Союз конструктивно-творчих сил України. Представником тієї партії в президії УНРади є В. Доленко.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР БЛИЗЬКО НЮ ЙОРКУ

У Гемптонбурзі, 55 миль від Ню Йорку, недалеко від «Союзівки» УНСоюзу, буде цвинтар Стемфордської єпархії. Єпископ Иосиф Шмондюк уже купив 270 акрів землі.

Цвинтар буде зватися «Український католицький цвинтар Святого Духа». Там буде збудована теж мала церква і пам'ятник загинулим в українській визвольній війні.

УКРАЇНСЬКА МУЗИКА В СІ-БІ-СІ

У радіо Сі-Бі-Сі (Едмонтон, Калґарі, Ріджайна й Вінніпеґ) у п'ятницю 17 липня о 11.30 веч. буде півгодинний концерт української музики (платівки бандуристів та інші).

ДЕНЬ МОЛОДІ У ВІННІПЕЗІ

Десять українських організацій молоді Вінніпеґу, у співпраці з відділом КУК, організують 25 липня «Український день молоді».

Велика імпреза відбудеться в Міській авдиторії. Увечері буде великий концерт.

КОМПУТЕР ГРАЄ В ШАХИ

Вперше в Канаді електронна обчислювальна машина-компутер «МекГек» брав участь у шаховому турнірі.

Із шістьох партій машина виграла тільки одну. Одна партія була нічия.

Турнір відбувся в Торонті.

«ГОВОРИТЬ РАДІО ЄРЕВАН»

Вірменські жарти

Нас запитують: — Кажуть, що комунізм уже видно на обрії. А що таке обрій?

Відповідаємо: — Обрій — це уявна лінія, яка віддаляється, коли до неї наближаєтесь.

* * *

Нас запитують: — Чи вже встановлено, чому Хрущов в ОН гатив черевиком по столі?

Відповідаємо: — Бо хтось із представників ОН назвав його босяком.

* * *

Нас запитують: — Чому в Брежнєва такі широкі брови?

Відповідаємо: — Питання поставлено не діялектично. То не брови, а Сталінові вуси, розділені надвоє і на вищому рівні.

* * *

Нас запитують: — Чому совєтське військо ще й досі у Чехо-Словаччині?

Відповідаємо: — Ніяк не можуть знайти того, хто їх покликав на допомогу.

* * *

Нас запитують: — Чому в нас — далі перебої в постачанні м'ясом?

Відповідаємо: — Населення СССР таким швидким темпом іде до комунізму, що скотина за ним не встигає.

* * *

Нас запитують: — Яка різниця між капіталізмом і соціялізмом?

Відповідаємо: — Капіталізм має недостачі соціяльні; соціялізм — капітальні.

MIKE'S
Watchmakers - Jewellers
10542 - 97 St. — Edmonton
Направа і продаж різного роду годинників та перстенів по уміркованих цінах
М. Грушецкий, власник

BAYDALA Drug Stores
- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

Шукаєте за новим, приємним та континентальним звуком в музиці? Покличте оркестру
FIORE VECCHIO'S Orchestra
З власною музичною програмою та з першоклясним власним надзвичайним проєктом освітлення залі, щоб мати надзвичайно романтичний та пам'ятний вечір. Граємо на забавах, весіллях ітд. При замовленнях просимо дзвонити на тел.: 479-3644

НЕСПОДІВАНКА:
Неперевершена якість знаменитої віскі.
Дуже добра на смак.
Незвичайно приступна ціна.
Зробіть для себе несподіванку.
Сьогодні увечорі.
Seagram's FIVE STAR CANADIAN RYE WHISKY
The easy whisky.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Матеріяли першого СКВУ

Перший світовий конгрес вільних українців. Збірник матеріялів. 479 сторінок. Ціна: 12 дол. (в оправі 15 дол.). Замовляти: World Congress of Free Ukrainians P.O. Box 117, Old Chelsea Station, New York, N.Y. 10011, U.S.A.

(вп) Перед нами великого об'єму книга під назвою «Перший Світовий конґрес вільних українців». Це звіт з великої національної події, а саме звіт з перебігу Світового конґресу вільних українців, що відбувся в Ню Йорку 16 — 19 листопада 1967 року. Про цей Конґрес знає й пам'ятає українське суспільство в цілому світі, а оце з'явилася книга, що подає перебіг, обсяг і повний зміст цієї визначної події.

З чого складається матеріял книги? Передусім, з перебігу самого конґресу, який тривав чотири дні і на якому виступали десятки і сотні делегатів і гостей, з привітань та усних і письмових заяв, а також з основних доповідей, що були передбачені програмою конґресу. Щоб уявити собі хід конґресу, треба взяти до уваги, що в працях конґресу і його комісій участь брало понад 1,000 осіб, які прибули з різних країн. Не було, як знаємо, практично ні одного українського поселення, яке б не було репрезентоване на конґресі.

Низка українських організацій рішила відбути одночасно з конґресом свої з'їзди і передати конґресові свої доповіді, постанови і пропозиції. Таких з'їздів було 18, і, власне, матеріяли цих з'їздів зайняли в книзі велике місце, збагачуючи властивий конґресовий матеріял. Це були з'їзди українських науковців, суспільно - громадських, жіночих, молодечих, церковних організацій, інженерів, студенства, журналістів, кооператорів тощо.

Секретаріят СКВУ подбав про те, щоб усі ці матеріяли були зібрані в одній книзі і щоб читач кожночасно мав перегляд цілости. Зокрема важливим є те, що в книзі маємо тексти доповідей та схвалених резолюцій. Матеріяли самого конґресу подані в цілості, а матеріяли організаційних з'їздів і нарад скорочено. В книзі подані списки всіх учасників і деякі світлини.

Властивий конґресовий матеріял попереджає інформаційна стаття М. Сосновського, в якій накреслено передісторію конґресу, починаючи з 1920 року, коли вперше висунено думку відбути всеукраїнський з'їзд.

Книжка надрукована у Вінніпезі. Членами редакційної колеґії були: І. Сирник, Г. Мухин, М. Сосновський, М. Плав'юк, Г. Білинський і С. Фостун.

Документи з України

Violation of Human Rights in Ukraine: Documents. Вінніпеґ — Ню Йорк, видання СКВУ, 1970, стор. 67.

У цій публікації подані в англійському перекладі деякі документи з України, що беззаперечно свідчать про цинічне топтання тамошнім режимом основних справ людини. Крім різних відкритих листів, висланих до совєтської преси, які ніколи не були опубліковані, деякі інформації подаються за совєтською пресою. Є також протестні заяви українських католицьких єпископів.

Редактори (М. Сосновський, Г. Мухин, Ів. Сирник) подають додаткові бібліографічні інформації про англійські видання Ів. Дзюби, Ів. Коляски. Це якоюсь мірою доповнює невелику збірку документів, які приносить ця корисна публікація СКВУ.

У газетній практиці докладність у цитуванні може здаватися зайвим педантизмом і деколи справді ним буває. Однак у збірнику документів, такому, як оцей, хотілось би більшої точности. Посилаючись на мюнхенську «Сучасність», де друкувались українські тексти деяких документів, не вистачить подати тільки річник (напр., стор. 23) або ще й число (стор. 26). Деколи (стор. 66) подаються назви підсовєтських газет без будь-якої дати взагалі.

Гарне село

Володимир Возьний. Шляхами минулого. Ню Йорк, 1970, стор. 160.

Гарне подільське село Дарахів, звідки походить В. Возьний. А ще краще те, що шановний автор «Шляхами минулого», який живе у ЗДА від 1924 р., виховав своїх дітей добре.

Дав він дві тисячі долярів на видання книжки «Теребовельська земля», дав тисячу на фонд катедри українознавства (стор. 148). Замість друкувати свою книжечку, міг дати ще. І більша була б від цього користь.

Все ж ця книжечка, видана власним коштом автора, засвідчує, що з гарного Дарахова вийшли також друковані люди.

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.
М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ♦ Виходить щочетверга в Едмонтоні ♦ Видає Спілка «Українські вісті» ♦ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ♦ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ♦ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta

Телефон 422-5708 Telephone

Second class mail registration number 1035.

ВІТАЄМО ЇЇ ВЕЛИЧНІСТЬ КОРОЛЕВУ КАНАДИ

ЯКИМ СИМВОЛОМ Є МОНАРХІЯ?

Королівська родина перебуває тепер у Вінніпезі. Українці Манітоби вітають Її величність королеву Канади, і до їхніх висловів пошани приєднуються українці інших провінцій Канади.

Канадська преса привітала високу гостю тепло, хоч тут і там були холодні винятки. Цікаво, що деякі кола, які ще передучора чи й учора раз-у-раз говорили про льояльність супроти монархії і навіть давали лекції канадського патріотизму іншим, тепер стоять трохи розгублені. Все ж багато канадських громадян вітають свою королеву щиро. До них належимо також ми, українці Канади.

Монархія для нас є не тільки символом єдности Канади. В монархії бачимо також символ канадської держави, що пішла іншим історичним шляхом, не тим, що її південні сусіди. Величезна країна американців, збунтованих англійських колоністів, колишніх рабовласників і колишніх рабів, насичена доплнвом безчисленних емігрантів з усіх кінців світу, стала справді «новим світом», світом нової економічної й мілітарної сили і світом нових внутрішніх конфліктів. Канада пішла трохи інакшим шляхом, трохи спокійнішим і, хочемо вірити, трохи ліпшим. Американська єдність покищо не є і, сподіваємося, не буде моделем для Канади.

У монархії бачимо символ єдности Канади, яка саме для єдности відмовляється від стандартної одноманітности. Громадяни Канади, живучи на північноамериканському континенті, не обривають культурних та емоційних зв'язків зі «старим світом» Европи. Через це вони більшою мірою є насправді громадянами світу, ніж громадяни світової потуги ЗДА.

ВІСЬ МЮНХЕН — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Хоч А. Фіголь, «небезпечний реформатор», провалився, його пляни не провалилися. Ті, які Фіголя усунули, раді-не-раді починають уже робити хоч дещо з того, чого він бажав.

Крім політичної столиці, себто Мюнхену, маємо вже віцестолицю в Філядельфії. ВО УНРади призначив двох віцеміністрів. Обидва вони живуть у Філядельфії. В. Біляєв є заступником керманича ресорту зовнішніх справ, а П. Димаренко — заступником керманича ресорту внутрішніх справ. Ніхто ще не насмілюється сказати, що Мюнхен не повинен бути нашою політичною столицею. Таке не можна казати, хібащо східнонімецький прем'єр Віллі Штоф кивне пальцем західнонімецькому колезі Віллі Брандтові і тоді всі скажемо: чого вони досі сиділи в німців?

Ми не можемо обійтися без наших політичних провідників, а вони не можуть обійтися без Мюнхену. Через це Мюнхен є центром світу — і ніхто тут нічого не порадить. Державний центр УНР уже почав думати про будівельний фонд, очевидно, для незмінного Мюнхену. Потішаймося тим, що Філядельфія виросла до ранги віцестолиці.

Державний екзильний центр є коаліцією деяких політичних груп. Останнім часом у фракціях, що входять до УНРади, потворились нові фракції. Це, мабуть, не порадує нікого. Українська еміграція, яка бажає мати одне політичне представництво, певно, щораз більше буде відходити від окремих груп. Уже на цю пору велика більшість людей не належить до українських політичних партій. Тому керівники Державного центру вирішили, що треба притягнути до себе також т.зв. громадський сектор, бо саме він, а не партії фінансово підтримують мюнхенський центр.

Нарешті доведеться, вийшовши із загальникової т.зв. діяльности, сказати конкретно, що Державний центр найближчим часом плянує зробити, як це зробити і за якою чергою. Коли цього не буде, то мало допоможе вісь Мюнхен-Філядельфія. Якщо екзильний політичний центр не знайде людей, здатних зійти з хмар на землю, то наше політичне представництво опиниться між Мюнхеном і Філядельфією, а саме в Ню Йорку, де є тепер осідок СКВУ.

ЩЕ РАЗ ТОГО САМОГО

«Товариші! На розгляд цього пленуму ЦК політбюро вносить питання про дальший розвиток нашого сільського господарства» — так 2 липня почав свою промову Л. Брежнєв.

Треба неабиякої трепеливости, щоб дочитати до кінця цю промову. Вона — як цілинні землі: така широка і така врожайна. Набалакав Брежнєв ще раз того самого. Є в совєтському сільському господарстві деякий поступ, але далі є хиби, зайві витрати, недбальство, з якими «миритися не можна».

Нема в усій довжелезній промові ні згадки про «матеріяльну заінтересованість». Неінтересне це слово. Зате Брежнєв закликав до «трудової дисципліни», обіцяючи більше трошей на «меліоризацію» землі і «хелізацію» сільського господарства.

Хоч Брежнєв, верховний бюрократ СССР, висловив канцелярську «впевненість», що відтепер усе буде ліпше, кожен бачить, що совєти залізли в сільське господарство з таким самим успіхом, як американці — у В'єтнам.

Не забув Брежнєв теж про вчених, які мають допомогти «партійним органам» і керівникам колгоспів у «пляномірному впровадженні всього того, що вже завойовано н а у к о ю і перевірено передовою практикою».

Пленум вирішив не скликати цього року партійного з'їзду. З'їзд пересунено на другий рік. Чи і наскільки заважив тут поганий стан сільського господарства, не будемо вгадувати. Мабуть,, ще неокоро буде з'їзд, на якім нарешті визнають, що ніякі фахівці не можуть допомогти водночас і «партійним органам», і «сільському господарству». Допомога «органам» є шкодою господарству, а в господарстві не буде шкоди, коли в ньому не буде партії.

КОМУНІСТ, ЯКИЙ ПОЇХАВ, ПОБАЧИВ І НЕ МОВЧИТЬ

ДВА РОКИ В СОВЄТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Т. Г. ЛИТВЯК

Стаття перша

Тяжко нам читати найновішу книжку Івана Коляски «Два роки в совєтській Україні», цей, може, найвидатніший твір, написаний будьким про становище України в московсько-імперському комплексі повоєнних років. Тяжко передовсім тому, що ті, які сами стикалися зі страхітливою підсовєтською дійсністю, добре знають, що в цьому творі немає ні перебільшень, ні викривлень.

Тяжко читати його тому, що багато з нас були змушені тікати світ за очі від потворного ворога, який загарбав нашу батьківщину — Україну і засудив багатьох з нас та наших нащадків на довічне скитання по чужих смітниках.

Тяжко читати цей твір також тому, що наші власні глибокі болі і рани не перестають кровоточити — вони зливаються в одне ціле з глибокими, живими болями і ранами сторозтерзаного народу України.

Подвійно тяжко читати цей великий своєю правдою твір ще й тому, що московське народовбивство, безприкладне за довжиною часу, за глибиною засягу та масовістю, відбувається на очах байдужого світу і, дуже часто, під схвальні оплески не лише деяких представників упосліджених прошарків західнього суспільства, а також численних представників інтелектуальних еліт та державних діячів Заходу, Сходу та Півдня.

Навіть така знаменна подія останніх років, як окупація Москвою комуністичної Чехо-Словаччини, подія, яка повинна б відкрити очі й незрячим, мало змінила поставу цих москволюбних груп до політики антинароднього, самозваного, терористичного уряду динозаврівської, людожерної імперії.

Сюди треба включити також боягузницьку, безвідповідальну поставу уряду ЗДА. Насправді цей уряд діяв більше як мовчазний союзник Москви, ніж як себеповажаючий, гідний поборник прав людини, прав гноблених і скривджених народів, за який він себе лицемірно подає.

У цьому не лише найтрагічніша іронія того, що зветься людським сумлінням. У цьому також, перш за все, феноменальний успіх гіпнотичної московської дволичности, яка, ось уже більше як півстоліття, зуміла, під голосний акомпаньямент прогресивних гасел, майже повністю заглушити передсмертний стогін та крики «рятуйте» незлічених жертв режимного терору, серед них — багатьох справжніх революціонерів, яких контрреволюційна кремлівська кліка цілком слушно боялася так само, як тепер вона боїться комунізму з людським обличчям.

ВІД РЕВОЛЮЦІЇ ДО КОНТРРЕВОЛЮЦІЇ

Цей фальшивий робітничо-селянський уряд скоро перетворився у бастіон світової контрреволюції:

— він силою і терором надів на вільне, хай навіть бідне, село залізні пута колхозного рабства;

— він силою і терором зліквідував найменші залишки автономії немосковських націй, а серед них — у першу чергу України;

— він силою і терором повністю зліквідував свободу преси, свободу зібрань і свободу релігії;

— він шляхом незаконних конфіскацій, часто також трудової власности, перевів господарство імперії на рейки державного капіталізму і лицемірно назвав його «соціялізмом»;

— шляхом найбільш ганебного визиску робітників і селян він довів широкі шари населення до незнаного в індустріялізованих країнах зубожіння;

— він, цей самозваний уряд, зліквідував зародки справді комуністичного кооперативного руху, що почав був широко зростати, та перетворив вільні профспілки в додаток до насильницького партійно-державного апарату;

— він закував багатомільйонове населення московської тюрми народів у залізні кайдани жаху і, може, назавжди покалічив характери як народів-в'язнів, так і їхніх наглядачів.

Московська дволичність хитро заховала від зовнішнього світу масивні прояви внутрішнього спротиву цьому найбільшому насильству та брехні, які людство будь-коли переживало. А брехні і насильства людству ніколи і ніде не бракувало.

Проте, не зважаючи на всі драконівські засоби, вживані проти людини і проти народів, злочинна імперія, на думку Коляски, неухильно йде до свого кінця. Це найсвітліша нота в його книжці. Вона оптимістична і, що більше, збігається з думками інших критиків, таких, як високопоставлений у московсько-імперській системі академік А. Сухаров, недавно вдруге арештований письменник Андрій Амальрік, на ввесь світ відомий письменник Ол. Солженіцин, анонімний празький коментатор та інші. У передмові до свого визначного твору І. Коляска каже дослівно: «Я був свідком режиму, що вже переступив свій зеніт і увійшов у фазу занепаду. Великоросійський гігант, хоч зовні ще міцний, насправді стояв на глиняних ногах, бо його силу всередині з'їдала корупція, бюрократія та несправедливість. Всемогутній ставав немогутнім».

Ми радо погоджуємося з твердженням, що вічних імперій ніколи не було. Проте імперії поховали не один нарід, поки сами зійшли в бездонну могилу історії. В цьому найбільша, смертельна небезпека для України та інших ув'язнених Москвою народів.

Існує також цілком реальна небезпека з іншого боку. Московський хижак, передчуваючи наближення своєї останньої години, може стати на шлях воєнних авантур, як він уже робив у наполеонівських війнах 19-го століття, в 1905 та 1914 роках. Тоді Україна загине під зливою американських в о д н е в и х бомб, бо американські політичні та інші „всезнайки" вперто не можуть і не хочуть бачити різницю між Москвою та її колоніяльними жертвами. Це саме те, що привело обох: і Наполеона і Гітлера до поразки.

Наполеон Бонапарте зазнав поразки, бо він не пішов спочатку на Україну, яка після підступного знищення „царицею-сукою" Катериною Запорізької Січі, після скасування української автономії, після впровадження зненавидженого кріпацького рабства, що його в Україні до решти знищено в огні та бурі великої селянсько-козацької революції 1648 року під проводом Богдана Хмельницького, кипіла гнівом і обуренням і готувалася разом з ним до походу на Москву.

Адольф Гітлер потерпів повний розгром тому, що прийшовши на сплюндровану червоною Москвою Україну, повівся, як новий, де в чому ще дикіший, гнобитель і народовбивець.

Часом, у періоди пригнічення, у відчаї споглядаючи на діяльність забріханих по саме нікуди, насильницьких людських істот, схильній до песимізму людині може здаватися, що воднева бомба і справді була б єдино можливим вирішенням усіх людських проблем, створених самою людиною: Назагал, у нашій скромній оцінці, людина, як найвища форма життя, не виправдала ні високих сподівань свого Творця, ні сподівань поетів, пророків і мислителів минулих поколінь.

МУЖНІЙ ВИСТУП ПАТРІОТА

Іван Коляска, автор цієї унікальної праці, є великий український патріот. Саме він, який довгі роки беззастережно вірив у засадничу прогресивність та справедливість московсько-совєтської системи, знайшов у собі силу духа глянути прямо в очі забріханого, кривавого Молоха. А це вже подвиг, на який здібні лише одиниці. Бо хіба ж Коляска — єдиний українського роду член комуністичної партії Канади, що їздив на Україну? Ні. Тричі ні.

Багато інших теж їздили в землю своїх предків, бачили і чули те ж саме, що й Коляска. (О, майже забув, їх там дуже добре приймають, з водкою. кав'яром і т.д.). Потім, приїхавши назад до Канади, вони або мовчать про те, про що мовчати є злочином, або розхвалюють те, що стало ганьбою цілого людства, такою ж самою ганьбою, як гітлерівські газові камери, як винищення в ім'я „прогресу та цивілізації" індійських чи австралійських племен на широких просторах далеких від Европи континентів.

Мужній виступ Івана Коляски збігається в часі і напрямі з мужніми виступами інших патріотів-комуністів в Україні. Він історично перекликається з діяльністю уже мертвих українських комуністів-героїв. Микола Скрипник, один з найвизначніших борців за кращу долю України, українізацією всіх галузів життя почав виводити Україну з московської «раковини з калом».

Другий визначний український комуніст-письменник Микола Хвильовий сказав, що українські комуністи можуть сами, без московської інтерпретації читати твори Карла Маркса. Він же кинув в очі імперіялістичній «задрипанці» Москві полум'яні, бойові гасла: «Україна — не Малоросія!» та «Геть від Москви!»

Вони обоє, разом з іншими чесними комуністами-українцями, доповнили своїми мертвими тілами незлічені, забуті могили багатомільйонних жертв України.

Іван Коляска теж зроблений з рідкісного матеріялу мужніх і чесних. Він добре розуміє, що тільки ворог може нищити мову і культуру його народу. А ворог народу є і особистим ворогом кожної порядної людини.

Йому та іншим небагатьом українським патріотам-комуністам, таким, як Вячеслав Чорновіл та Іван Дзюба, скупа українська доля судила зробити, до цього часу, найпомітніший пролам у назагал промосковській політичній опінії світу. За це йому належить від нас усіх щира подяка та тепле визнання.

Книжка Коляски «Two years in Soviet Ukraine» (Peter Martin, Toronto 5) ще не появилася в українському перекладі. В декількох статтях подам її огляд-переказ, який не претендує ні на вичерпність, ні на повноту. Для цього треба прочитати книжку Ів. Коляски в оригіналі.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

ТАК НАС БАГАТО, А ТАКА МАЛА СИЛА

Це для мене незрозуміла загадка: так нас, українців, багато, а були ми і досі є такою малою силою.

Живу в Канаді вже від 1911 року, і завжди мені було трудно пояснити чужим людям, чому ми, українці, не вміли і тепер не знаємо, як справді вийти в люди. Говорю тут про нарід, а не про окремих людей. Окремо — то ми люди добрі, завжди працьовиті, часто здібні. Легко рівняємося з іншими людьми, деколи й переганяємо, рідко залишаємося позаду. Але нарід наш у порівнянні з іншими народами...

Погане, кажуть, наше географічне положення на сході Европи; маємо не сусідів, а ворогів. Це правда. Але ворогів мали теж інші народи. І вони не всі мають добре положення. Деякі також падали, але знаходидли силу встати. Маю надію, що й ми, після довгих-довгих століть, таки встанемо. Але не вірмо, що воріженьки самі згинуть, як роса на сонці. І не нарікаймо забагато на воріженьків.

Мені соромно, що для такого великого народу, як українці, поважною загрозою є румуни, мадяри, навіть словаки!

Ніякий ворог не вміє поділити нас так, як це вміємо зробити ми самі собі на шкоду. В українців палка вдача, а політичний досвід невеликий. Через це дуже часто українець дивиться на другого українця, який трохи інакше думає, не як на людину іншого погляду, а як на ворога. Скільки в Канаді пішло труду і грошей на зайву боротьбу — церковну, політичну, громадську! Деякі групи майже нічого не роблять, бо вони зайняті боротьбою з «внутрішнім» ворогом.

Ще донедавна наші газети були переповнені полемікою: малокультурною або некультурною, заїлою. Не тільки газети політичні, а й церковні. Не буду хвалити католицькі газети, бо й у них не все було в порядку. Деякі православні газети раз-у-раз писали тільки проти католиків, найбільше проти греко-католиків. Здавалося, що якби тих греко-католиків не стало на світі, то й не було б про що писати.

Ніякий політичний діяч не уникнув помилок. За це можна їх критикувати. І треба критикувати. Але й тут треба розуму і почуття міри. Деякі кола в нас критикували, наприклад, Грушевського і Скоропадського так несамовито, що здавалося, що ті два — то найгірші люди, яких ми мали!

Потім від критики без меж ми перейшли до захоплення без меж. Прийшла доба «вождів». Ніщо не змінилося, бо для прихильників вождя ч. 1 найбільшим «ворогом» були українці — прихильники вождя ч. 2. Богу дякувати, що це запаморочення минає. Діти, сподіваюся, будуть розумніші від своїх батьків і будуть жити в більшій згоді. І, певно, будуть дивуватися, за що билися й ворогували їх батьки.

Мусимо звикнути до думки, що єдність при деяких різницях можлива і що тільки таким способом можна йти вперед. Людина не мусить думати так, як я, і все ж вона може заслуговувати на довір'я й пошану. Може думати так, як я, і на пошану не заслуговувати.

З приємністю я слідкував за тріюмфальною поїздкою кардинала Сліпого, якого вітали голови різних держав. Я, некатолик, пішов на бенкет на честь високого гостя. За це дехто мені дорікав. Я казав: це не мій кардинал, але він, Богу дякувати, наш кардинал.

Едмонтон **Василь Гавриш**

ЧИ ВАРТО ТРУДИТИСЯ?

Розмовляю з одним батьком родини. Радісно говорить про свого батька-матір; зажурено дивиться на покоління внуків.

Мати — каже він — любила нас і працювала для нас. «Працюю тяжко, щоб дітям було легше», казала. А батько — каже — навчив мене читати й писати по-українськи. Всі діти знали рідну мову. «Пам'ятай, сину, ти українська дитина». Так казав батько. І син це пам'ятав і пам'ятає.

Я — каже далі мій розмовник — пишався своїм батьком. Я почував приналежність і льояльність до Канади. Мені ніколи не приходила думка, що моя українска національність хоч трохи заважає моїй льояльності канадського громадянина. А тепер — каже він — унуки вже інакшої співають. Асиміляція йде повним ходом. Посли наші не насмілюються голосно заговорити, що українська мова в Канаді не чужа, що вона таки мова Канади, себто досить значної кількости канадських громадян. «Вільні» люди у цій вільній країні часто живуть, щоб жити: заробити, з'їсти й випити. Часом хтось з державних достойників похвалить нас, мовляв, добре ви спочатку попрацювали. Це звучить як похвала наймитові, що співгосподарем не став, бо сам від себе втікає.

«Канадська мозаїка» є на папері; на кожному кроці видно асиміляцію. Є в цій вільній країні стільки засобів для нашого збереження, але ми часто добровільно волімо плисти за хвилею. Чому в освічених унуків не видно тієї непохитности, яку мали їх малоосвічені діди? Адже якесь розуміння обов'язку повинні мати саме освічені люди? Не годиться бути катом над самим собою, руйнувати себе, щоб інший жив. Такої жертви Бог від нас не хоче.

Чи варто взагалі далі трудитися? Так питає мій зажурений співрозмовник.

Усім нам конче треба далі трудитися, більше трудитися, щоб не завмерти, а жити як українська група Канади. Наша льояльність супроти Канади не вимагає від нас руїни українства. Це була б ознака нашого невміння жити. **о. Н. Кончак ЧСВВ**

Мондер

ЗГІДНО З ДІЙСНИМ СТАНОМ

Вістка «Новий душпастир у Чікаго» («УВісті», ч. 27) не точна чи, точніше, помилкова, бо «він (о. Ю. Габрусевич) не «буде п о м і ч н и к о м о. Джулинського», але є адміністративним п а р о х о м, а о. Джулинський залишається тільки почесним парохом.

Буду вдячним, якщо поправите цю вістку, згідно з дійсним станом.

Чікаго **о. Ю. Габрусевич**

Етнічні групи ЗДА обурюються

УПОСЛІДЖЕНІ УРЯДОМ І ПРЕСОЮ

Джек **РОЗЕНТАЛЬ**

ВАШІНГТОН — Гнівом здіймається голос етнічних груп білошкірої робітничої кляси — гнів за упослідження їх урядом і пресою; гнів за глум інтелектуалів над ними; гнів за використовування їх «правими реакціонерами, такими як Джордж Воллес».

Нагодою до цього стала незвичайна конференція священиків, політиків і громадських робітників, конференція, яка, на думку деяких учасників, може стати початком більшого соціяльного руху між 40 мільйонами американців европейського походження, що живуть у багатьох старших великих і промислових містах північного сходу і середнього заходу.

Сотні вибраних учасників з більшости цих міст були скликані Католицькою конференцією ЗДА. Їх робота відбувалась між зливами обурення й обговореннями стратегії самодопомоги, такої, як організація громадських груп та законодавства.

«Етнічний американець аж до обридження обурений за шабльонізацію його як ненависника інших расових груп і дурня фальшивими білими ліберaлами, псевдочорними активістами і протегуючими бюрократами» — заявила Варвара Мікульська з Південносхідньої громадськ о ї організації Балтімору. «Він платить за всяку значну урядову програму і за це або зовсім нічого, або мало-що дістає... він сам став жертвою клясового упередження».

Отець Поль Ашолла, видавець газети для американців італійського роду у Чікаго, у звичайно статечній залі католицького університету сказав зворушеним голосом: «Ми мусимо об'єднатись, щоб зробити щось позитивне. Як цього не зробимо, то праві реакціонери, такі, як Джордж Воллес, переберуть нас на свій бік. З часу закону про соціяльне забезпечення ніхто ще не зробив будь-чого для етнічних груп. Не зважаючи на це, їм закидають білий расизм. Але ж не вони сидять у конторах урядових осіб, які так довго не беруть на роботу жодного жида чи негра. Роботи самих етнічних груп саме і є найбільше загрожені».

Учасники конференції рішуче відкинули погляд, нібито білі етнічні групи расистські; цей погляд вони вважають за «інтелектуальний шабльон еліти».

«Наш ворог — не чорна людина», — сказав у інтерв'ю Антоніо Гарофолі міський радник з Клівленду. «Ним є влада, що нацьковує одну групу проти другої».

«Ми не проти чорних. Ми за те, щоб вони дістали їм належне. Але на часі також, щоб і ми почали діставати те, що наше. Якщо пекучі потреби людей — житлове відновлення, старечі пенсії — і дальше лишатимуться поза увагою уряду, тоді повстане гострий поворот вправо, що сягатиме навіть поза Воллеса».

«Ню Йорк Таймс»
переклав ТГЛ

ШОСТА НЕДІЛЯ
26 липня

ЛИСТ ДО РИМЛЯН: зач. 110

Брати, маючи дари по даній нам ласці різні, чи то пророцтво, по мірі віри, чи служіння, то в служінні, чи хто навчає, в навчанні, чи хто напоминає, в напоминанні, хто роздає, в простоті, хто старшує, в старанності, хто милосердиться в радості.

Любов нехай буде нелицемірна. Ненавидьте зла, горніться до доброго, любіть один одного братньою любов'ю, випереджайте один одного пошаною.

У ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господу служіть, радійте надією, в горі будьте терпеливі, перебувайте в молитві, в потребах святих співдійте, зберігайте гостинність.

Благословіть тих, що вас переслідують, благословіть, а не кляніть.

СВЯТА ЄВАНГЕЛЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 29

У той час, Ісус увійшовши в човен, переплив і прибув у свій город. І ось принесли до нього розслабленого, що лежав на постелі.

А Ісус, як побачив їх віру, промовив до розслабленого: „Бодрися, сину. Прощаються тобі твої гріхи".

Тоді деякі книжники сказали про себе: „Він кулить". А Ісус пізнав їх гадки і сказав: „Чого ви лукаве думаєте в серцях ваших? Бо що легше, сказати: прощаються тобі гріхи, — чи сказати: встань і ходи? Та щоб ви знали, що Син чоловічий має на землі власть прощати гріхи" — тоді каже до розслабленого: „Встань, візьми свою постіль і йди до свого дому".

І той устав і пішов до свого дому. А народ, побачивши, здивувався і славив Бога, що таку силу дав людям.

Індійський єпископ проти Східної конгрегації

Створення єпископства сирійсько-малянкарського обряду було б «скандальною витратою грошей, енергії і людей», заявив римокатолицький єпископ індійського міста Трівандрум П. Перейра. Він подав протест конгрегації Східних Церков, звідки одержав запевнення, що в Трівандрум не буде нового католицького єпископства.

У провінції Кераля, де лежить Трівандрум, є бл. трьох мільйонів католиків, з чого — один мільйон латинського обряду.

В Індії є два східні обряди: малябарський і малянкарський, обидва сирійського походження. Латинський обряд з'явився аж у 16 столітті, який принесли португальські колоніти.

У розмові з репортером американського пресового бюра Ен-Сі єпископ Перейра сказав, що і він, і всі його священики зрезиґнують, якщо Східна конгрегація, всупереч дотеперішнім запереченням, зробить їм несподіванку і створить нове єпископство.

НАКАЗ ІЗ ПРЯШЕВА:

Боротися з релігією

Пряшівське «Нове життя» (3 липня) приносить заклик боротися з релігією. Не лише «українці-русини» останнім часом потурали Церкві, робили це словаки й чехи, каже газета.

Члени комуністичної партії визнають тільки марксизм-ленінізм, повчає газета, яка дивується, що деякі члени партії (напр., в Уделі) далі ходять переконувать «окружних функціонерів, щоб не загрожували греко-католицькій релігії».

На пошану св. Володимира – патрона БУК

ПОВІДОМЛЕННЯ СПАРХІЯЛЬНОЇ УПРАВИ БУК

Управа Братства українців-католиків Едмонтонської епархії звертається до всіх відділів БУК епархії з закликом гідно й величаво відзначити день патрона БУК св. Володимира Великого. Було б корисним влаштувати доповіді про завдання БУК, організувати товариські зустрічі та „тег-дей" на цілі БУК.

З нагоди відзначування свята патрона БУК треба старатися збільшити членство БУК та заснувати відділи БУК там, де їх досі нема. Відзначаючи гідно свято патрона БУК, ми доказуємо, що ми є дійльні члени нашої заслуженої організації.

Всі оо. парохи та наші відділи дістали до розпродажу базарові книжечки спархіяльної управи БУК. У цій справі оо. парохи дістали також листа від Преосвященного Владики Ніла. Тож просимо Всеч. оо. парохів та управи наших відділів доконати всіх старань, щоб базар пройшов успішно. Спархіяльна управа плянує зужити здобуті з розпродажу базарових квитків гроші на розбудову нашої організації та на різні справи, зв'язані з діяльністю нашої організації. Посилення праці нашої організації та її розбудова причиняться й до скріплення нашої Української Католицької Церкви. Дуже просимо присвятити належну увагу справі базару, розпродавати базарові книжечки та пересилати гроші на адресу п. А. Маїка, подану в обіжнику.

Від Блаженнішого Йосифа, верховного архиєпископа, ми одержали до розпродажу картки зі світлинами собору св. Софії та Українського католицького університету в Римі. Їх переслали ми до розрідного розпродажу нашим оо. парохам та відділам БУК. Дохід з продажу тих карток призначений на цілі верховного архиєпископа і о. п. Просимо ввічливо чимскоріше розпродувати картки та пересилати нам гроші, щоб ми могли розрахуватися з канцелярією верховного архиєпископа. Навіть ця дрібна прислуга покаже, як ми доцінюємо верховного архиєпископа та його діяльність.

д-р М. Снігурович,
голова спарх. управи БУК

Богослуження: липень-серпень

Гр.Юл.Дн — Ілянський календар Григоріянський календар

19	6 Н	5 по Сош. Сісоя
20	7 П	Томи преп.
21	8 В	Прокопія мчч.
22	9 С	Панкратія сщм.
23	10 Ч	† Антонія Печ. преп.
24	11 П	Єфимії і Ольги
25	12 С	Прокла мч.
		9 по Сош. Макрини
		Ілії прор.
		Симеона преп.
		Марії Магдалини
		Трофима мч.
		† Бориса і Гліба мчч.
		† Успення св. Анни

АЛБЕРТА

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
19. — Ріно 10; Рейс 3.00
26. — Норт Стар 10; Ксітуан 3.00

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
19. — Ґлендон год. 10 р. — закінчення катехизації і перше кв. Причастя дітей
26. — Ст. Павль год. 10 р.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
19. — Смокі Лейк
26. — Смокі Лейк
2 серпня — Радвей

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572
19. — Чергів год. 10
26. — Менлі год. 9; Дрейтон Велі год. 11
19. — Чергів год. 10
26. — Менлі год. 10
2 серпня — Карвел год. 10

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton
19. — Делф год. 10 р.
26. — Ст. Майкел год. 10 р.
2 серпня — Восток св. Михайла
6. Преображення Ст. Майкел год. 9 Всен. год. 10 Сл. Божа

о. Ол. Захарієвич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
19. — Голден год. 8.30; Голденфарм 10.30
26. — Голден год. 10.30 спів. Служба Божа
У Голден-місті від 6 до 18 липня буде катехизація дітей під проводом сестер служебниць. Проситься батьків привозити дітей із парафій Голден-фарми, Коперник і Голден до церкви в Голдені. Сестри будуть навчати катехизму і приготовляти до першої сповіді.

о. П. Івашко
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279
19. — Скаро 8.30 рано

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
19. — Річенмонд Парк 10; Проспериті 1 попол.
26. — Атабаска 10; Бойл 12.30
2 серпня — Россінгтон 10; Галиці 1 попол.

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Mytnam, Ph. 366-3890
19. — Мирним 10; Боволон
26. — Ллойдмінстер 10.0

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
19. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10
26. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
2. серпня — Ту Гилс, год. 10
6. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ, год. 10

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
19. — Кемровз 9; Равна Гіл 11
26. — Кемровз 9; Гед Лейкс 11

Медисин Гет
28 липня — Служба Божа о год. попол.

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 723-3952
19. — Редвотер год. 9.00; Вог год. 10.30
26. (храм. празник) — Редвотер год. 10.00
2 серпня — Редвотер г. 10.00
6. Преобр. Госп. — Редвотер год. 9.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
19. — Спедден

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
19. — Інніскрі XI ранч 10 рано; Менвіл 10.30 рано
26. — Інніскрі X ранч 9 рано; Менвіл 10.15 рано
2. серпня — Левой
У всіх церквах — 10 год. ранку

о. І. Черкавський
Ph. 948-3730
P.O. Box 141, Derwent
САСКАЧЕВАН
26. — Дервент год. 8.30; Вермілїон 10.30 — празник

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
19. — Норт Батлфорд
26. — Медовлейк

о. М. Будз
P.O. Box 208, Venda
Phone 47
19. — Вонда 10 год.
26. — Пітерсон 10 год.

о. Ів. Мухарський
Box 103, Krydor, Sask.
Phone: 40
19. — Угрвайн 9.30; Бл. Лейк 11
26. — Орвін год. 9.30; Кридор 11

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306
19. — Бруно 9.00; Гамболдт 11; Кадворт 4.00 попол.
26. — Гамболдт 9.00; Кадворт 11

о. А. Хорунжий
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10
19. — Алвена-місто
26. — Ланівці 9 рано
26. — Алвена-фарми 11 рано

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
19. — Вакав 10 рано; Ст. Джулієн 11 (пікнік)
26. — Вакав 10 рано; Сокаль 11.30
2. серпня — Вакав 9 рано; Прудгомс 11

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. Е. Ганушевський
307 - 335 - 5 St.
New Westminster, B.C.
тел. 524-4158;
церква: 4 ave. — 5 вул.
19. — Нью Вестмінстер 8.30 р. і 10 р.
26. — Нью Вестмінстер 8.30 р. і 10 р.

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ БЛАЖЕНСТВА І МОЛИТВА ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

о. Микола ДЯДЬО

У молитві Божого слуги Андрія Шептицького відбиті євангельські блаженства.

ВБОГІ, ТИХІ І ЗАСМУЧЕНІ

«Блаженні *вбогі духом*, бо їхнє царство небесне». Так каже Христос. Земні люди вважають всяку вбогість «невдачею». Як фізична, так духова вбогість буває навіть у погорді у людей цього світу. А «вбогість духом», про яку говорить Христос, має в Бога таку вартість що ті, що її посідають, є блаженними — щасливими! Така вбогість веде людей до Бога; тому такою вбогістю люди повинні радіти.

«Знаю твоє горе і *вбогість*, а втім, ти *багатий*... Будь вірний до смерти, і дам тобі вінець життя» (Одкровення, 2:9, 10). І навпаки: «Бо кажеш: багатий я, і розбагатів, і ні в чому потреби не маю; а не знаєш, що ти — злощасний, і мізерний, і бідний, і сліпий, і голий». Пастир Лаодікійської Церкви вважав себе багатим, вдоволеним, щасливим і, певно, тішився своїм «щастям». Та Господь інакше дивиться на нього: «Раджу тобі купити від Мене золото, прочищене вогнем (вогонь спричиняє біль!), щоб ти *збагатів*, і одяг білу, щоб зодягнувся» (Одкр. 3:17-18).

Далі Ісус зве блаженними тих, що «*тихі*», і каже, що вони за свою тихість успадкують землю. Зі щоденного життя і з історії знаємо, що звичайно «успадковують» земні добра ті, що галасливі, нахабні, несправедливі, а не ті, що тихі. Та, поперше, Ісус говорить не про земні добра, а про ті, що роблять людину справді щасливою в небі, а, подруге, рахунки Христові інакші від рахунків людей навіть у справі посідання земних дібр.

Христос називає блаженними також тих, що «*засмучені*», бо вони, каже Він, будуть «потішені». Людина, що живе лише земними радощами, вважає смуток невдачею. Для неї смуток — тягар. Такий хоче мати веселість — «фан», а не смуток. Він рад би, щоб смутку ніколи не було, навіть тоді, коли своїми гріхами образить Бога, коли земна «веселість» веде його до загибелі. Не дбає він про вічну долю; він хоче радости тут на землі, вже.

Тома Кемпійський зве прикрості, невдачі і смутки корисними (1,12). «Це для нас добре, що часами маємо якісь труднощі та прикрості; бо вони не раз пригадують людсь к о м у серцю, щоб уважало себе за вигнанця і не покладало своєї надії ні на яку річ цього світу», каже той автор. Нам треба тішитися, коли зазнаємо прикростей, бо вони ведуть до Бога. «Воно добре, що не раз зазнаємо прикростей та що люди про нас недобре і неприхильно думають, навіть тоді, коли добре робимо і в добрім намірі. Такі речі не раз причиняються до нашої покори і хоронять нас від пустої слави. Бо тоді, коли на світі люди нас ні за що мають і не довіряють нам, ми тим щиріше *звертаємося* до Бога».

ГОЛОДНІ І ЧИСТІ СЕРЦЕМ

Блаженними Ісус Христос зве також тих, що «*голодні та спраглі справедливости*». І каже, що вони «насситяться». Хто ж з тих, що живуть лише земним життя, назве голодних блаженними? Голод, у розумінні світових людей, це велика «невдача»; така велика, що треба сумувати, а не почуватися блаженним! Щоправда, Ісус говорить про голод справедливости. Щодо тілесного голоду, Він наказує багатим, щоб «голодних нагодували» і самі таким чином стали блаженними, щоб дали нагоду голодним не попадати в розпуку, а приймати від Бога свій хрест.

Не тільки тілесний голод, але також брак справедливости вважається в світі «невдачею». Ісус, не забороняючи шукати справедливости на землі, боротися за справедливі права, обстоювати свої справедливі права, додає, що якщо немає для нас справедливости в цьому світі, щоб ми знали, що прийде час, що ми «наситимося», дістанемо те, що нам по справедливості належиться.

Ми б раді були, щоб і в земному житті всі і всюди справедливо нас трактували; тож за обітницею Ісуса Христа, треба нам вірити, ой й тут на землі «наситимося», що Господь дасть нам те, що захланні люди від нас забрали, а що нам по справедливості, за всіма Божими правами належиться.

Блаженними Ісус зве теж тих, що «милосердні», бо вони знають милосердя. Хоч не всі стараються бути милосердними, то, мабуть, немає таких, що вважали б милосердя за щось від'ємне, чи гідне погорди. Зокрема в наших часах бачимо зріст милосердя супроти ближніх. І це повинно тішити не лише тих, що милосердні, а й загалом усіх. І нас це повинно заохочувати бути милосердними для потребуючих (допомога недорозвиненим країнам, поміч жертвам землетрусу в Туреччині, в Перу, нашим братам у Югославії, братам в Україні).

Щирими й щедрими ми повинні бути для своєї Церкви: для парафії, свого єпископа, верховного архиєпископа, для наших церковних, культурних, освітніх організацій, передовсім для організацій молоді, і всіх тих, що з ними стрічаємося кожного дня.

Милосердя простягається не лише на матеріяльну допомогу, а на всі діла милосердя як для тіла, так для душі (грішника направити, невіжу навчити, тому, хто сумнівається, добру раду дати, сумного потішити, за живих і померлих молитися...).

Мабуть, усі визнають, що мати «*чисте серце*» чи бути «*миротворцем*» — це щось добре, гарне, корисне. Мати чисте серце і бути миротворцем —. цим людина повинна тішитися. Це потверджує й Тома Кемпійський (2, 3): «Майчисту совість і будеш завсіди *веселий*. Не тішся, як лише тоді, коли ти зробив що добре. Лихі люди ніколи справедливості належиться.

Ми б раді були, щоб і в земному житті всі і всюди справедливо нас трактували; тож за обітницею Ісуса Христа, треба нам вірити, ой й тут на землі «наситимося», що Господь дасть нам те, що захланні люди від нас забрали, а що нам по справедливості, за всіма Божими правами належиться.

Блаженними Ісус зве теж тих, що «милосердні», бо вони знають милосердя. Хоч не всі стараються бути милосердними, то, мабуть, немає таких, що вважали б милосердя за щось від'ємне, чи гідне погорди. Зокрема в наших часах бачимо зріст милосердя супроти ближніх. І це повинно тішити не лише тих, що милосердні, а й загалом усіх. І нас це повинно заохочувати бути милосердними для потребуючих (допомога недорозвиненим країнам, поміч жертвам землетрусу в Туреччині, в Перу, нашим братам у Югославії, братам в Україні).

Щирими й щедрими ми повинні бути для своєї Церкви: для парафії, свого єпископа, верховного архиєпископа, для наших церковних, культурних, освітніх організацій, передовсім для організацій молоді, і всіх тих, що з ними стрічаємося кожного дня.

Милосердя простягається не лише на матеріяльну допомогу, а на всі діла милосердя як для тіла, так для душі (грішника направити, невіжу навчити, тому, хто сумнівається, добру раду дати, сумного потішити, за живих і померлих молитися...).

Христос називає блаженними також тих, що «*засмучені*», бо вони, каже Він, будуть «потішені». Людина, що живе лише земними радощами, вважає смуток невдачею. Для неї смуток — тягар. Такий хоче мати веселість — «фан», а не смуток. Він рад би, щоб смутку ніколи не було, навіть тоді, коли своїми гріхами образить Бога, коли земна «веселість» веде його до загибелі. Не дбає він про вічну долю; він хоче радости тут на землі, вже.

Тома Кемпійський зве прикрості, невдачі і смутки корисними (1,12). «Це для нас добре, що часами маємо якісь труднощі та прикрості; бо вони не раз пригадують людсь к о м у серцю, щоб уважало себе за вигнанця і не покладало своєї надії ні на яку річ цього світу», каже той автор. Нам треба тішитися, коли зазнаємо прикростей, бо вони ведуть до Бога. «Воно добре, що не раз зазнаємо прикростей та що люди про нас недобре і неприхильно думають, навіть тоді, коли добре робимо і в добрім намірі. Такі речі не раз причиняються до нашої покори і хоронять нас від пустої слави. Бо тоді, коли на світі люди нас ні за що мають і не довіряють нам, ми тим щиріше *звертаємося* до Бога».

ГОЛОДНІ І ЧИСТІ СЕРЦЕМ

Блаженними Ісус Христос зве також тих, що «*голодні та спраглі справедливости*». І каже, що вони «насситяться». Хто ж з тих, що живуть лише земним життя, назве голодних блаженними? Голод, у розумінні світових людей, це велика «невдача»; така велика, що треба сумувати, а не почуватися блаженним! Щоправда, Ісус говорить про голод справедливости. Щодо тілесного голоду, Він наказує багатим, щоб «голодних нагодували» і самі таким чином стали блаженними, щоб дали нагоду голодним не попадати в розпуку, а приймати від Бога свій хрест.

Не тільки тілесний голод, але також брак справедливости вважається в світі «невдачею». Ісус, не забороняючи шукати справедливости на землі, боротися за справедливі права, обстоювати свої справедливі права, додає, що якщо немає для нас справедливости в цьому світі, щоб ми знали, що прийде час, що ми «наситимося», дістанемо те, що нам по справедливості належиться

Похорон бл. п. Василя Бачинського у Торгилд, Алберта

бл. п. Василь Бачинський

В четвер, 4 червня, упокоївся в Бозі бл. п. Василь Бачинський, заслужений піонер з Торгилд, Алберта.

Бл. п. Василь прийшов на світ 16 грудня 1889 р. в селі Рипужинцях на Буковині, Україна. До Канади приїхав 1907 р. Через кілька років мандрував по всій Канаді, шукаючи за роботою. Працював на різних роботах, які попадали під руки. Десь прибл. в 1916 р. купив гомстед на Скаро й тут фармує через п'ять років. Опісля купив гомстед в Егримонт й фармував там. В 1923 р. він познайомився з Софією, з роду Гамерник й з нею одружився. Обоє залишилися на фармі й господарили.

Попри свою працю, він мав час також й на церкву та на працю в парафії. Покійний був ще з дому членом Православної Церкви і в Канаді належав до православної парафії св. Івана в Егримонт. Окрім пожертв на церкву, він радо давав теж свої жертви й на різні церковні та національні цілі. А, як було потрібно, то радо помагав працею.

Покійний прожив на фармі все своє життя, аж минулого року перейшов жити до Торгилд, щоб зажити на старші роки заслуженим відпочинком у своїй хаті, яку він побудував. Та довго не тішився своїм відпочинком, бо на початку травня цього року захворів, а в четвер, 4 червня Всевишній покликав його до себе.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Софію з Торгилд, двох синів Михайла в Едмонтоні та Володимира в Торгилд, три дочки: Марію Дименко і Каролю Маляйко в Едмонтоні та Ганну Головку в Ванкувер. Окрім того 16 внуків та п'ять правнуків.

Покійний читав через дуже довгі роки „Вісник" та „Українські Вісті". В Торгилд був рівнож членом української греко-православної церкви.

Перед смертю покійний прийняв св. Напуття з рук о. Фляка.

Похорон покійного зачався панахидою, що її відслужив о. Фляк в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял в Едмонтоні. Заупокійну св. Літургію й похорон відслужили в українській греко-православній церкві св. Апостолів Петра і Павла в Торгилд о. Фляк і о. Куліш. Тлінні останки покійного зложено на православному цвинтарі св. Івана в Егримонт. Після похорону відбувся поминальний обід.

Заходами відділу ЛУКЖ в Торгилд, місцевий українсько-католицький парох о. П. Мойсюк відслужив в неділю, 7 червня в українській католицькій церкві панахиду за супокій душі бл. п. Василя.

З нагоди похорону передала родина покійного 10.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному Василеві вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Прибиті горем та смутком по втраті нашого незабутнього мужа, батька, дідуня та прадідуня бл. п. Василя Бачинського складаємо щиру подяку всім тим, що причинилися до гідного відбуття похорону. Дякуємо Всеч. о. Флякові та о. Кулішеві за відслуження похоронних обрядів та слова прощання й потіхи. Дякуємо нашим унукам, що несли домовину з тлінними останками покійного. Похоронному заведенню Парк Меморіял дякуємо за совісну обслугу. Жіночому товариству ім. О. Басараб в Торгилд дякуємо за приготування поминального обіду. Всеч. о. П. Мойсюкові та відділові ЛУКЖ в Торгилд дякуємо за відслуження панахиди по покійному в українській католицькій церкві в Торгилд. А всім учасникам похорону дякуємо за віддання послідної прислуги покійному. Нехай Милостивий Господь нагородить усім сторицею, а покійного прийме до Свого царства.

Дружина, діти, внуки та правнуки

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

Василь ГАВРИШ

Співається в українській народній пісні про „три шляхи широкії", що „докупи зійшлися" та що „з України на чужину брати розійшлися"... Думаю, що неодному з українських поселенців у Канаді приходили на думку слова тої пісні, як вони мандрували в далеку Канаду шукати кращої долі, а вдома залишали своїх братів, батьків та дальшу родину.

А перед тими, що їхали в Канаду, стелилися різні шляхи по широких просторах розлогої Канади. Мабуть немає двох українських поселенців у Канаді, яким стелилися би однаково канадські шляхи. Кожному судилася дещо інша доля... Слова вищезгаданої народньої пісні приходили на думку нераз і мені. І я розійшовся зі своїм братом, бо він лишився на батьківському господарстві, а мені шлях постелився в Канаду.

Тут, в Канаді, прийшлося мені переживати різні часи: кращі та гірші. Доля водила мене різними шляхами. Й про ті мої канадські шляхи я хочу дещо розказати. Може бодай дещо з того пригодиться будучому історикові, що писатиме історію українського поселення в Канаді тай згадуватиме труднощі та успіхи, що їх переживали наші поселенці тут. Для наших будучих поколінь певно цікаво знати, як давали собі раду наші поселенці, що приїздили сюди без знання англійської мови, без знання канадських обставин та й без більшої, або й загалом ніякої, готівки. А для тих поселенців-піонерів, що ще живуть, мої спомини нагадають їм про їхні початкові

Василь Гавриш

роки в Канаді та їхні життєві шляхи, що ними їм судилося в Канаді мандрувати.

МОЄ РІДНЕ СЕЛО

Хата моїх батьків, де я прийшов на світ, стояла в селі Калинівщина, повіт Чортків. Наша хата складалася з одної великої кімнати, де ми всі спали, та з великої комори, яку вибудував з глини ще мій дід. Хата була покрита солом'яною стріхою та чогось хилилася до полудневосхідного боку. Мій батько пробував кілька разів її підносити з того боку, але не було досить відповідного дерева й з того не вийшло нічого. Тому батько поставив лише міцний сволок всередині й залишив хату похиленою, як вона й була.

Поруч хати була в нас ще стайня, вимурована з каменя, яке навозили з сусіднього села Білий потік, де було дуже багато каміння. Стайня була на чотири коні та на четверо штук рогатої худоби. Була ще й велика стодола, де різали січку для худоби, та друга стодола, де складали звезене з поля збіжжя, яке зимою молотили. Був ще курник для курей та шопа, де тримали вози, плуги, борони та інше господарське знадіб'я. Всі будинки були досить порядні, лише хата, в порівнянні з господарськими будинками, була не надто пишна. От звичайна сільська хата, як більшість хат в нашому селі. Мойому батькові треба було добрих господарських будинків, бо батько мав 16 моргів поля, а поруч хати великий город, а то в нашому селі вже вважали за „багацтво" й нас називали „багачами".

Наше обійстя було поміж двома дорогами, з яких одна йшла з Білобожниці вдолину до Білого, а друга з полудневого боку, рівнож йшла з Білобожниці та лучилася з першою дорогою з північного боку. Наша хата стояла на горбку, попри який плила невеличка річка, що випливала з Білобожницького озера і впадала до ріки Серет, що плив через село Біле та місто Чортків. Зимою ми нераз їхали льодом по ріці через село Біле до Чорткова.

Калинівщина належала до парафії Білобожниця. Пан Завадський, який мав у Білобожниці великий маєток, хотів, й навіть, здається, переміняв був село Білобожницю на місто Білобожницю. Але з того панського задуму нічого не вийшло, бо до Чорткова було всього дев'ять кілометрів й люди радше їхали на купно до Чорткова, як до Білобожниці.

Церква в Білобожниці була велика й гарна й мала один з найбільших дзвонів у околиці. До парафії Білобожниця належали села Редодуби, Семиківці і Калинівщина. Наш священик у Білобожниці мав тоді поверх 400 моргів поля й великий фільварок. За моїх часів був у нас парохом о. Михалькевич. Першого імені не пам'ятаю. Він був досить ситий і помер на удар серця, як їхав до дому з Чорткова. Хто був на парафії по ньому, вже не тямлю.

В нашому селі церкви не було, бо ми були властиво присілком Білобожниці. Ми ходили на богослуження щонеділі до Білобожниці.

Ню Вестмінстер, Бр. К.

ОДИН РІК ПРАЦІ В НОВІЙ ЦЕРКВІ ТА ЗАЛІ

(закінч. з минулого числа)

Ті імпрези не лише принесли поважний фінансовий прибуток, але й притягнули нових членів до парафії. Звичайно на тиждень перед забавою всі квитки вже були випродані.

Залю старалися наші членкині відділу ЛУКЖ прибрати за кожним разом інакше, завжди зі смаком та новими помислами. Членкині ЛУКЖ та УКЮ подавали до столів смачно приготовані, українські, канадські та китайські страви, відповідно до імпрези. На кожну забаву ми старалися дістати добру оркестру.

Окрім згаданих імпрез відділ ЛУКЖ приготовляв прийняття на весілля, бенкети, ювілейні вечері та обіди для посторонніх осіб, на замовлення. Вони рівнож продавали щодругої п'ятниці домашнє печиво, пироги та голубці, з чого рівнож був незлий прибуток.

Усі ті прибутки доповняли щедрі пожертви парафіян. До кінця червня ц.р. парафіяни Ню Вестмінстеру, сусідніх парафій та гості склали на фонд будови церкви прибл. 23,000 дол. Велику приємність зробив парафіянам та о. парохові п. Петро Вінсталь, який, в додатку до своїх щедрих місячних пожертв, записав у завіщанні своє майно церкві. Протягом року збільшилася втроє й церковна таца, зросло теж число вірних на богослужбах на парафіяльних імпрезах.

Багато парафіян, окрім своїх щедрих датків, жертвували дуже багато годин дарової праці для викінчення церкви й залі, порядкування церковної площі та огороду кругом церкви. Провід у тій праці ведуть Д. Бурденюк, М. Блажейко, С. Бабець, М. Корпан, п-і О. Котелко, п-і О. Бабець, п-і А. Корпан, Ф. Лякманець, П. Верхола, В. Васильчук, І. Бабець, Ф. Дорощак, п-і Е. Бабець, В. Грабар, Я. Грабар, Ю. Козак, І. Харина, П. Рогачук, І. Цюпик, Ю. Леватський та інші парафіяни, яких жінки працюють запопадливо в кухні парафіяльної залі.

З пожертв вірних закуплено до церкви всю потрібну утвар, а до залі все устаткування. П-і О. Котелко, враз із своїми дочками Надією та Линдою, намалювала запрестольний образ й не прийняла за те ніякої нагороди. П-і Е. Бабець придбала власним коштом вишиваний фелон та стихар. П-і С. Кохан і В. Мархевка вишили комплет церковних обрусів. На закупно церковної утварі склали менші пожертви майже всі парафіяни.

Великий поступ зробила в цьому рідна школа. Завдяки дбайливости о. пароха та відвідинами родин в околиці Ню Вестмінстер, цього року до рідної школи ходило 44 дітей. В минулому шкільному році навчали в рідній школі: о. парох, п-і О. Котелко, п-і М. Козак, п-а О. Грабар, п-і Ф. Лукей, п-і Л. Цюпик і п-і О. Романюк. Між вищезгаданими були три професійні вчительки, а деякі лиш засутпали вчителів. Рідна школа влаштовує щороку два концерти: перед Різдвом з гостиною св. о. Николая та на День матері. В багату та різноманітну програму входять: співи, деклямації, пантоміни, гра на інструментах, одноактові виставки та народні танки. Вчителькою народних танків є п-і Линда Котелко, що навчає народних танків дітей нищих кляс зовсім безплатно. Людям подобаються танцювальні descriptive виступи малих дітей й на їхніх виступах є завжди багато публіки.

В Різдв'яному часі старші й молодь ходять з колядою, а діти ходять з вертепом. З коляди приходить до парафіяльної каси поверх 1,000.00 дол., а всі колядники мають ще чималий моральний успіх, що відвідали всіх наших парафіян. Вдень матері завжди парафія відзначує найстаршу й наймолодшу матір. Цього року дістали дарунки від дітей та родини: найстарша мати — п-і Ксеня Сироїшка, а наймолодша п-і Леся Цюпик. Хлопці з рідної школи, що є членами вівтарної дружини, читають по черзі Апостола під час Служби Божої.

ПАРАФІЯЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Членами церковного комітету в цьому році є: Д. Бурденюк — голова. Він вклав дуже багато праці над викінченням церкви та церковної залі. Заступником голови є М. Блажейко. Він є не лише дяком у церкві, але враз зі своєю дружиною вклали чи ненайбільше праці над викінченням церкви й залі. Вони обоє притягали ще й других до тієї праці. Секретарем є І. Харина. Фінансовим секретарем є п. М. Корпан, книговод, що враз із о. парохом та довголітнім касиром парафії п. С. Бабцем ведуть фінансову господарку парафії. Недавно прибув до парафії п. І. Цюпик, що є директором всіх парафіяльних імпрез, який вже відзначився гарними осягами в праці. Про лад в церкві, залі та в городі дбає М. Блажейко, якому багато помагає його дружина, як також Іван і Ева Бабець, що є старшим братом та сестрицею в церкві й від довгих років працюють віддано для парафії. Старшими братами є ще В. Васильчук і Ф. Дорощак, що враз зі своїми жінками, є одні з перших в парафіяльній праці. І члени церковного комітету і старші брати та сестриці, з яких деякі є довголітніми членами парафії, працюють щиро й віддано й вив'язуються зразково зі своїх обов'язків.

До управи відділу ЛУКЖ вибрані в цьому році: О. Котелко — голова, довголітна вчителька й виховниця молоді в УКЮ, О. Бацець — минулорічна голова, к. вчителька рідної школи та народних танків, тепер старша сестриця, що враз із А. Корпан та Е. Бабець дбає ревно про прикрасу церкви. О. Бабець приймає замовлення на винайм парафіяльної залі, Дж. Бурденюк — секретарка. Вона була давніше головою відділу та довголітньою членкинею управи ЛУКЖ. А. Корпан — фінансова секретарка й касирка. Вона, враз із головою, веде фінансову господарку відділу ЛУКЖ та виконує багато інших праць. При відділі ЛУКЖ є комітет для відвідин хворих. Працю в кухні виконують за чергою всі членкині відділу. Між ними вибивається п-і П. Макара, що не скупить ні праці ні гроша для парафії. Рівнож й інші членкині ЛУКЖ працюють ревно й щиро для добра парафії.

До управи відділу УКЮ належать: В. Ребейка — голова, Марлін Блажейко — заст. голови, В. Корпан — секретарка, Г. Рогачук — касирка і Рон Ухач — п'ятий член. Відділ має 16 членів. Духовним опікуном відділу є о. парох. Одні зі сходин відділу були присвячені Шевченкові й на них читано поеми з Кобзаря.

Батьківський комітет рідної школи.

Управа вівтарної дружини, що має 16 членів, складається із таких хлопців: Дж. Грабар — голова, Б. Паско — заст. голови, І. Бабець — секретар, М. Бабець — касир. Юнак Р. Худик допомагає о. парохові проводити сходини вівтарної дружини, на яких читають статті про покликання до духовного стану.

ПРАЗНИК

Роковий празник парафії відбувся 31 травня ц.р. Врочисту Службу Божу відслужив о. І. Макух з Вікторії, який теж виголосив празничну проповідь. Перед ним відслужив Службу Божу о. парох Б. Ганушевський, на якій 12 дітей приступило до першого св. Причастя. З ними прийняли св. Тайни та-

(закінчення на 8 стор.)

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, відійшов в понеділок, 1 червня ц.р., на вічний спочинок наш найдорожчий Муж, Батько й Дідуньо бл. п. д-р Степан Грабар.

Цею дорогою хочемо скласти щиру подяку всім, що взяли участь у похороні та в якийнебудь спосіб виявили пошану до Покійного.

В перший мірі складаємо найсердечнішу подяку д-р Г. Стефаникові за лікування та дуже дбайливу батьківську опіку над хворим, навіть тоді, коли вже не було надії на видужання. Сердечно дякуємо шпитальним медсестрам (норсам) за їхню повну посвяти поміч та обслугу хворого в часі недуги. Всім нашим приятелям дякуємо за їхні ласкаві відвідини хворого та за квіти, прислані до шпиталю.

Наша глибока й незабутня вдячність Всесвітлішому синкелові о. митратові д-рові В. Лабі за відслуження врочистої панахиди, а Всеч. о. протопресвітерові Ю. Ковальському, Всеч. о. радникові В. Чопеєві та Всеч. о. П. Шиндюкові за співслужіння в панахиді.

Дякуємо хорові УНДому „Думка" під орудою п. М. Іваника за звеличання панахиди прегарним співом.

До глибини ми зворушені численною участю українського громадянства в панахиді та похороні нашого незабутнього Покійника. Всім їм наше щире спасибі. Зокрема дякуємо членам ЛУКЖ, Українського лікарського товариства, УГА, Братства Дивізійників за звеличання панахиди своєю участю в одностроях та з прапором.

Дуже сердечно дякуємо парохові катедральної церкви св. Йосафата Всеч. о. Ю. Ковальському за відслуження заупокійної св. Літургії в день похорону та за зворушливе прощальне слово. Всеч. о. радникові В. Чопеєві та Всеч. о. П. Шиндюкові дякуємо за співслужіння.

Щире спасибі лікарям, членам УГА і приятелям за асисту й несення домовини з тлінними останками покійного.

Наша сердечна подяка Вп. інспекторові Г. Турковi за пращальну промову на могилі покійного від членів УГА.

Щиро дякую Українському лікарському товариству за поміщення клепсидри в „Українських Вістях".

Дякую Всечеснішим Отцям, членкиням „Доброї Волі" та приятелям за участь в поминальному обіді, а тим, що помагали його перевести, за поміч.

Всім нашим приятелям дякуємо за жертви на Служби Божі та на потреби церкви, а всім приявним за віддання послідної прислуги покійному.

За відслуження заупокійних Служб Божих дякуємо: Всеч. о. Е. Дмитрукові з Едмонтону, Впр. о. М. Маркову ЧСВВ в Саскачевані, Всеч. о. Е. Наконечному в Нантікок, Па., ЗДА, а за жертви на Служби Божі ВШан. Панству інж. В. Воробкевичам в Дітройті, ЗДА, і нашій Дорогій Братовій Кауфбойрен, Німеччина.

Нехай Всевишній винагородить усім за труд і любов до Покійного своїми щедрими дарами.

д-р Степан Грабар

Горем прибиті: дружина Олена, сини: д-р Роман Грабар з дружиною д-р Зеною та донею Анітою, Юрій Грабар

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних ліків в Едмонтоні
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

АСЕКУРУЄМО
Авта, будинки, хатні речі, бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), моргеджові довги, рівнож асекурації: життева хворобова, від випадку та шпитальна.
10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

ГОТЕЛЬ У ДАВСОН КРІК
Якщо ідете на захід дорогою Аляска-гайвей, зупиніться на ніч в нашому готелі в Давсон Крік. Наші кімнати чисті й привітні, в готелі спокійно відпічнете. Можемо дати вам інформації про вашу дальшу дорогу до Ванкувер, або на захід. Догідне безплатне паркування. Ціни поміркована. Говоримо також по-українськи.
MILE ZERO MOTOR HOTEL
917 - 102 Ave., DAWSON CREEK, B.C.

SPECIALIZING IN SPECIALIZED BODIES
EDBRO HOISTS VAN BODIES
DUMP BODIES SERVICE BODIES
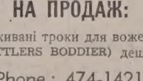
EDMONTON TRUCK BODY LTD.
НА ПРОДАЖ:
3 відкриті вживані троки для вожения фляшок (BOTTLERS BODDIER) дешево
Phone.: 474-1421
12135 Fort Road, Edmonton, Alberta

УКРАЇНСЬКЕ ВИСИЛКОВЕ БЮРО
ВИСИЛАЄ РІЗНОРОДНІ ПОСИЛКИ ДО СССР ВАГОЮ ДО 44 ФУНТІВ.
МАЄМО НА СКЛАДІ:
хустки, светри, матеряли на убрання, суконки, шкіру на чоботи, черевики, подвійну всипу на перини.
ВИСИЛАЄМО ГРОШІ БЕЗ ЖОДНОЇ ОПЛАТИ, ДОЛЯРОВІ СЕРТИФІКАТИ ЗДА
Приймаємо замовлення на мешкання — повна ґарантія.
Про дальші інформації прошу писати до:
KOSMOS EXPORT - IMPORT
П. Остапчук - керівник
332 Fillmore Avenue
Buffalo, N.Y. 14206
Ph.: 856-2674

ПОГЛЯНЬТЕ НА ВАШУ АДРЕСУ...

Поруч Вашої адреси подана дата, поки заплачена Ваша газета. Якщо передплата вже вийшла, просимо Вас відновити її.

Обов'язуючі тепер приписи міністерства пошти уважають за передплатників часопису лише тих, що мають заплачену передплату на цей рік.

За передплатників, яких передплата не відновлена на цей рік, наше видавництво, крім теперішньої дуже високої оплати, мусить ще доплачувати додатково. Газети для тих наших читачів, треба пакувати й висилати окремо, що завдає нам додаткової праці.

Тому просимо наших Шановних Передплатників, що залягають з передплатою, вирівняти її негайно та не спричиняти нам зайвих коштів та праці.

Дякуємо заздалегідь за зрозуміння в цій справі.

ВИДАВНИЦТВО «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ»

20-ИЙ РАЗ НА ЕДМОНТОНСЬКІЙ ВИСТАВІ З КІОСКОМ

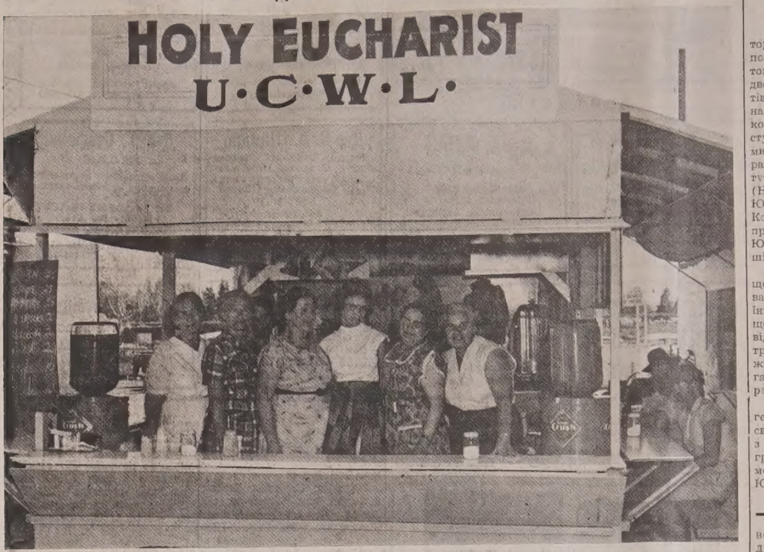

Кіоск відділу ЛУКЖ Пресв. Евхаристії на едмонтонській виставі в 1951 р. В кіоску зліва до права: п-і Петрик, п- Романюк, п-і Т. Закотюк, М. Бабич, п-і Маньовська і п-і М. Савчикевич-Демчук.

ОДНА ДІЛЯНКА ПРАЦІ ЛУКЖ ПРЕСВ. ЕВХАРИСТІЇ

На цьогорічній едмонтонській виставі „Клондайк" відділ ЛУКЖ Пресв. Евхаристії в Едмонтоні, буде 20-ий раз з черги мати свій кіоск, в якому буде продавати перекусти для численних відвідувачів вистави.

Пропозицію вести кіоск з перекусками в часі едмонтонської вистави висунула на початку 1951 р. тодішня голова відділу ЛУКЖ п-і Марія Савчикевич-Демчук. Тодішний парох о. д-р М. Сопуляк при допомозі членкинь ЛУКЖ та членів церковного комітету поробив відповідні заходи перед управою едмонтонської виставової площі й на місячних зборах відділу ЛУКЖ, 7 березня 1951 р. повідомлено членкинь, що можна дістати місце та дозвіл на ведення кіоску з перекусками. Приявні на зборах членкині одноголосно погодилися працювати то в парафіяльній кухні, де приготовляли страви, то в кіоску на виставовій площі. Одночасно схвалено, що в кіоску відділу будуть продаватися в першу чергу українські страви: голубці, пироги та борщ, а в міру потреби й інші. Відділ ЛУКЖ звернувся за допомогою до членів церковного комітету та всіх парафіян, щоб побудували відповідний кіоск з лавками та поставили його на виставовій площі. Керівництво цілого підприємства спочивало звичайно в руках голови відділу ЛУКЖ, яка вибирала собі допоміжних господинь.

Голови ЛУКЖ Пресв. Евхаристії

Головою відділу ЛУКЖ Пресв. Евхаристії протягом минулих 20-и років були: п-і М. Голинська (1949-50), п-і М. Кошка (1951-52), п-і О. Балко (1953), п-і Е. Страшок (1954), п-і Ф. Бабич (1955), п-і М. Савчикевич-Демчук (1956-57), п-і Х. Якимишин (1958), п-і Дж. Кулеба ((1959), п-і М. Савчикевич-Демчук (1960), п-і К. Кардинал (1961-64), п-і Дж. Кулеба (1965), п-і К. Кардинал (1966-67), п-і А. Клоді (1968-69) і п-і Дж. Кулеба (1970).

Перші кроки

Перша спроба вести кіоск була властиво першою лекцією. Ніхто з парафіян ніколи в того рода підприємстві не працював й тому треба було всього вчитися. Вправді парафіяне даром збудували кіоск (п. А. Маркович) заклали електрику (п. П. Кулій), та поробили різні потрібні уряддження (М. Страшок), але в фінансовому успіхові кіоску не багато могли допомогти. При кіоску напрацювалися дуже багато п-і М. Савчикевич-Демчук, що першого року кермувала кіоском, по кійний М. Татарчук, тогочасний церковний касир, бл. п. Михайло Савчикевич Тоні та Софія Раско, Вітюк та другі жінки й чоловіки парафії, що працювали в кіоску та в парафіяльній кухні. Парафіяне довозили харчі до кіоску. Деякі парафіяни (д-р М. Когут та бл. п. М. Захарук), даром пильнували кіоску в ночі протягом кількох перших років.

Годі вичисляти всіх, що працювали, бо треба би вичисляти всіх парафіянок та парафіян. Хоч першого року всі працювали дуже завзято, прибуток з кіоску був дуже малий, майже ніякий. Треба було покрити кошти матеріялу на кіоск (поверх 400.00 дол.), заплатити за площу, винайм різного начиння, каси („кеш реджистер") ітд.

Поволі до успіху

Щойно в черговому році керівнички кіоску визичили все потрібне приладдя до ведення кіоску в п. А. Боднарука, що довгими роками провадив свій власний кіоск й дав багато вказівок як кіоск треба вести. В гереджу п. М. Страшка п. Беднарук показав, як орудувати всім приладдям та як вести економічно кіоск і в другому році вже з кіоску було чистого прибутку 386.07 дол. Щороку прибуток з кіоску зростав. З часом показалося, що кіоск за малий і незручний і тоді бл. п. Василь Козловський його переробив і троха поширив. Втретє перероблено й збільшено кіоск недавно. Зробив то Я. Клодій, який через кілька років провадив кіоск. Минулими роками чистий прибуток з кіоску сягав майже 6,000.00 дол. річно. За 19 минулих років чистий прибуток із кіоску перевершив 30,000.00 дол. Всі ті гроші передано на фонд будови церкви Пресв. Евхаристії, згл. на сплату церковного довгу. Кожночасний парох — зразу о. д-р М. Сопуляк, відтак о. Д. Ґрещук, а останніми роками о. протопресв. Я. Федуник — присвячували багато уваги й старань кіосковi. Самозрозуміле. Бо парафія Пресв. Евхаристії не має багатих членів, що могли б жертвувати великі суми на фонд будови церкви, зате парафіяни стараються придбати фонди іншими способами, м.ін. веденням кіоску на виставовій площі.

Цього року . . .

Цього року 20-ий раз підуть парафіянки та парафіяни на виставову площу.

Цьогорічні господині на площі п-і Дж. Кулеба та п-і М. Головата, та господині в кухні — п-і К. Кардинал та п-і О. Крокош, а з ними й численні парафіянки-парафіяни та головні помічники п. Дж. Клодій та п. Глусь, докладуть усіх старань, щоб кіоск, якого страви вдостоїлися гарного признання минулого року від кореспондента „Едмонтон Джорнал", були й цього року смачні та вдоволили відвідувачів. Цього року, як і минулими, головними стравами будуть голубці, пироги та борщ. Попри те можна дістати й багато інших страв та напитків.

Між цьогорічними працівниками в парафіяльній кухні та на площі не стане деяких парафіянок та парафіян, що працювали давніше. Одні відійшли у вічність, другі залишили парафію. Окрім деяких згаданих не буде вже бл. п. Катерини Пісецької, що кожночасно працювала завзято в кухні, не буде п-і А. Маньовської та її мужа Івана, п. Ф. Романюка та його дружини, які вже нездужають, не буде бл. п. Ласківського, який ніколи не відмовився від праці, та багатьох інших, які вклали свій уділ у ведення кіоску та приготування страв.

Та на їх місце прийшли нові парафіянки та парафіяне, які будуть старатися зробити все, щоб вдоволити довголітних відвідувачів нашого кіоску. А вас, читачів „Українських Вістей", що може ще не мали нагоди відвідати наш кіоск, сердечно запрошуємо прийти цього 20-го року існування нашого кіоску й підкріпитися нашими смачними та гарно приготованими стравами, як будете відвідувати едмонтонську виставу „Клондайк".

Парафіянин

Закоштуйте добрих часів при пиві "Олд Вієнна"

Життєрадісний ковток за ковтком

ЗВАРЕНЕ ТАКИ ТУТ В АЛБЕРТІ

PREMIUM QUALITY Old Vienna LAGER BEER

BOHEMIAN MAID BREWING COMPANY

Адв. Юліян Козяк здобув номінацію від консервативної партії

В ЕДМОНТОН СТРАТКОНА

(пс)5 травня ц.р., в авдиторії школи Страткона композіт, у південному Едмонтоні, відбулися цікаві збори: двох молодих професіоналістів змагалися за номінацію на кандидата на посла від консервативної партії в наступних виборах. Цими людьми були: заступник директора освіти в Технічному інституті Північної Алберти (Нейт) п. Лес Мебот і адв. Юліян Григорій Йосафат Козяк. Присутніх було прибл. 800 осіб. Переміг адв. Ю. Козяк і то великою більшістю.

Цікаві ці збори були тому, що в окрузі Страткона переважають англосакси, а українців дуже мало. Цікаві вони ще й тому, що кандидатом від українців був українець третьої ґенерації, який бере живу участь не тільки в загальному житті, але й в українському.

Молодий, високо інтелігентний, з високою освітою, свідомий свого походження і з неабияким вже досвідом в громадській праці — так можна схарактеризувати адв. Ю. Козяка.

адв. Юліян Козяк

Він народився 16 вересня 1940 р. в Едмонтоні, в родині Івана і Марії Козяк, найстаршим із 8 дітей (2 дівчини і 6 хлопців). Середню освіту здобув в колеґії св. Иосифа, в Иорктоні, Саскачеван, а права на Албертському університеті. Від 1964 р. працює в адвокатській канцелярії Косована і Ваховича.

Батько кандидата, п. Іван Козяк, загально відомий в Едмонтоні член парафії св. Василія, вщепив в нього почуття національної приналежности, особистої гідности і працьовитости. Треба згадати, що Іван Козяк був епархіяльним головою БУК, головою товариства мужчин при парафії ітд., і це завдяки йому, і його дружині, п-і Марії, яка є ресстрованою норсою, Юліян став на громадський шлях. Був він вже президентом Студентського товариства в Колеґії св. Иосифа, „Обнови", товариства мужчин, клюбу кат. адвокатів ім-и Томи Мора. Належав і належить до ріжних організацій, комітетів, хору ітп. Його дружина, по фаху учителька, п-і Варвара, з дому Мельничук, скрізь працює разом із своїм мужем, наскільки дозволяють їй її родинні обов'язки. П-во Козяки мають 1 сина і 3 доні. Самі вони й їхні діти знають і говорять українською мовою, а діти їхні ходять до української школи і на українські танці.

Коли будуть вибори, і чи вийде Юлія Козяк — тяжко сказати. Номінація звичайно залежить від вложеної праці кандидата і його приятелів. Дістати номінацію — то ще не значить — виграти вибори. Все таки — було б великою втратою для української спільноти в Алберті, якщоб Ю. Козяк ті вибори програв. Бо йдеться про репрезентацію українців взагалі. Обличчя спільноти надають її представники, зокрема її представники в політиці. П. Ю. Козяк — на думку цього дописувача — найкращим із найкращих. Коли прийдуть консервати до влади, — він може дістати міністерську течку. І тому так важним є, щоб він вийшов. Українська громада в Едмонтоні повинна доложити всіх старань в цьому напрямі, і в слушний час — допомогти йому: морально, матеріяльно і голосами. Своїми і своїх знайомих в його окрузі. Такі, як Ю. Козяк, дають надію, що наша спільнота в Канаді не розпливеться в чужому морі, а стоятиме на власних ногах, як рівна поміж рівними, бо остаточно навіть рівність — то справа почування в душі окремих людей і вияву тих почувань назовні.

Таких, як Юліян Козяк варто піддержати, своїм і чужим. Треба сподіватися, що він ту піддержку дістане.

---o---

Демонстрація проти хору Червоної армії

В САСКАТУНІ

У вівторок, 23 червня, відбувся в „Залі сторіччя" в Саскатуні концерт советського хору червоної армії.

Українська громада міста Саскатуну, під патронатом місцевого відділу КУК, при співучасти складових організацій: УНО, Стрілецька громада, Ліга Визволення України, СУМ і БУК, приготовилися гідно до демонстрації, що складалася з двох частин: зібрання перед міською ратушею, а опісля пікетування під час концерту.

Вечером, перед концертом, численна українська громада, зібралася перед пам'ятником невідомого вояка, із прапором організацій, й склала вінки за всі жертви комуністичного терору, що їх число доходить до 50 мільйонів. Всіх їх знищено за те, що вони обстоювали людську гідність та основні права людини до вільного життя. Всхі їх вшановано одно-хвилинною мовчанкою.

Після того учасники демонстрації вислухали слова д-р С. Дершка про творця червоного терору І. Леніна, про червону армію та про поліційну систему СССР, що створила найбільш жорстоку в історії людства поліційну систему для нищення невигідних громадян під різними претекстами.

Як приклад рафінованих способів нищення невигідних людей, промовець навів приміри вбивства бомбою полк. Е. Коновальця, отруйна куля ціянкалі, від якої згинули провідники української революції д-р Л. Ребет та Степан Бандера та багато інших діячів.

Якщо йдеться про „миролюбну советську червону армію, то вона, після другої світової війни, „визволила" з волі 27 народів та зайняла територію, що обнімає 3.2 мільйони квадратних кілометрів. Тепер представники тої „побідної" армії приїхали до Канади, щоб приспати чуйність свободолюбних канадців та вводити в блуд канадське громадянство.

Після промови всі учасники демонстрації пішли під „будинок сторіччя", де відбувався концерт. Демонстранти несли транспаренти, на яких було написано, що „СССР то тюрма народів", „воля Україні та сателітнім державам", „звільніть із тюрем інтелектуалістів та письменників" ітд. Всі транспаренти були в англійській мові. До української групи прилучився також один мадяр, що протестував проти знищення 45,000 мадярів під час мадярської революції. Всім, що йшли на концерт, роздавано летючки, в яких інформовано про червону армію, Леніна ітд. Участь в демонстрації брали молодь і пенсіонери, жінки й чоловіки, професіоналісти й робітники, уроженці Західної й Східної України.

Добре враження на глядачів зробила велика кількість учасників демонстрації при складанні вінка під пам'ятником невідомого вояка.

Слід додати, що жидівський рабин Саскатуну закликав своїх вірних у божниці не йти на концерт червоної армії, як знак протесту жидів проти переслідування жидів в СССР та советської допомоги ворогам Ізраїля.

Демонстрація пройшла спокійно та зорганізовано й залишила добре враження в своїх та чужих, що приглядалися демонстрації.

Місцева англійська газета та радієві станції подали вістки про демонстрацію.

Учасник

---o---

АЛБАНІЯ ХОЧЕ ТУРИСТІВ, ЩОБ ПРАЦЮВАЛИ

Майже до всіх сателітних країн, як Румунія, Болгарія, Мадярщина, щороку приїздить багато туристів, головно з Німеччини, які лишають у тих країнах чимало трошей. До Албанії досі не пускали туристів. Аж тепер албанський уряд проголосив, що радо впустить німецьких туристів, якщо вони заплатять наперед 140 дол., за що дістануть переліт літаком до Албанії, тритижневе перебування в готелі і харч. Кожний турист має зобов'язатися працювати щодня на албанській державній фермі. Покищо не зголосився ніхто.

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 242-8656

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9749 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

Дарунки для рідних в Україну

висилає до ваги 44 фунти

VEGA

UNIVERSAL STORE
10343 - 97 St., Edmonton

Велика обнижка цін!

FREE HOLIDAY

Visit Kelowna — Capital of the Okanagan. Buy fully serviced building lot minutes from $34,000,000 shopping complex. Close to schools. Buy now at low prices, easy terms, retire later. A sound investment. Lots at reduced price due to volume development, direct from subdivider.

Choice lots $3,500. Specially reduced to out-of-province holiday visitors to $3,000. (save $500).

Enter draw on free lot — no obligation.

For more information write Spring Valley Subdivisions, P.O. Box 362, Kelowna, B.C. or call Gerald Melinchuk, 765-6444 or 763-3921. Kelowna.

ROYALITE

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212

Власник і керівник: Маріян Страшок

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.

Phone: 422-6669.

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

● НА ПРОДАЖ ФАРМА, на північ від Вегревил. Добрі будинки, добра вода. Ціла фарма має 240 акрів, з того 220 акрів під управою. Поблизу дороги (гайвей). Автобус йде коло самої хати, Продаю по причині слабого здоров'я. За ближчими інформаціями пишіть на адресу:

HARRY RIZUN
Vegreville, Alberta

На з'їзді світового союзу молоді в Ню Йорку генеральний секретар ОН Ю Тан закликає до «нового патріотизму — патріотизму людини», в розмові з амбасадором Гани Р. Аквеї (справа) і Фр. Пуйо.

Чоловік, який розпочав золоту гарячку у Клондайк

23 липня зачинається в Едмонтоні чергова Едмонтонська вистава — Клондайк. В часі вистави багато едмонтонців одягається тоді в давні строї, які носили за часів „золотої гарячки", крамниці забудовують входи та вітрини на лад тих, що були в часі „золотої гарячки". Едмонтон частинно повертається до часів „золотої гарячки"... Нижче друкуємо статтю про шукача золота, що, посередньо, причинився до відкриття зложж золота на побережжі рік Бонанза та Клондайк.

(К. С.) — Клондайк і Бонанза то назви двох рік у Юконі, але для тисячів людей по цілому світі, які ніколи не чули про ріки, ті слова є синонімами золота і хвилювання від знахідки великого багатства.

У місяці, де річка Бонанза впадає в могутню ріку Клондайк, недалеко від Дawсон Сіті, знаменитий свідчить про факт, що Роберт Гендерсон був тим чоловіком, що розпочав велику золоту гарячку у Клондайк в 1898 р. То один з найбільш кольоритних епізодів Канади і чимало про нього писали П. Бертон, Є. Пейдж, Р. Сервіс і інші. Сам же Гендерсон одержав дуже мало з того багатства, що його він знайшов. Про нього самого майже забули.

Роберт Гендерсон народився у Новій Шотляндії, де його батько був сторожем маяка на острові Біг Айленд напроти острова Кейп Бретон. Роберт виростав у тому часі, коли люди дороблялися великих маєтків знахідками золота, або діямантів у нових краях Африки, Каліфорнії і Австралії. Він любив бавитися на побережжі біля дому, вдаючи, що шукає золота, а коли виріс, рішив стати справжнім шукачем золота.

Через 23 роки він посився із своїм клунком, лопатою і сководою по Новій Зеляндії, Австралії і ЗДА, не знаходячи досить золота, щоб розбагатіти. У 1893 р. він був у Каліфорнії, коли почув, що знайдено золото на Аляскі; він подався туди, але значного успіху не мав. З Аляски поїхав він рікою Пеллі до Юкону і два роки шукав золота здовж ріки Юкону і її доплинів.

В 1896 р. Гендерсон знайшов троха золота над рікою Клондайк і намовив чотирьох шукачів, щоб долучилися до нього. Вони назвали місце „Золотим дном" і за короткий час промили золота вартости 750 долярів. То виглядає зворушливо мала кількість, коли ми дізнаємося, що з тієї околиці вибрано золота на сотні мільйонів долярів у найближчих кількох роках, але й цього було досить, щоб збудити в них захоплення.

Одного дня, вертаючися до свого табору з припасами, Гендерсон стрінув Джорджа Вашингтона Кармака, який ловив рибу-лосося у ріці Клондайк разом з двома своїми приятелями індіянами. Було звичаєм серед північних шукачів, сказати іншим про якунебудь свою удачу, що їм трапилася по дорозі, щоб ті могли зазначити для себе сусідні ділянки. Гендерсон розповів Кармакові про свою знахідку золота і запрошував його, щоб і він попробував щастя в „Золотому дні", але виразно зазначив, щоб Кармак не брав туди своїх приятелів індіян.

Гендерсонові були індіяни не потрібні, але Кармак уважав їх за найбільших людей на землі. Він замандрував у північну Канаду, щоб могти жити серед індіян і щоб вони прийняли його як свого; оженився з індіянською дівчиною і провадив життя на індіянський лад. Коли, він прийняв Гендерсонове запрошення і прибув до „Золотого дна", то з ним прийшли дво приятелі індіяни Тагіш Чарлі і Скукам Джім. Гендерсон заявив недвозначно, що він не бажає мати індіян поблизу і поводився з ними так грубо, що Кармак і два індіяни, розгнівані й обурені покинули Гендерсонів табір. Вони вирішили не зазначувати своїх ділянок близько „Золотого дна", але пішли на розшуки за золотом над доплив ріки Клондайк, який мав назву „Заячий потік". Незабаром вони знайшли так багато золота, що змінили назву річки, замість „Заячий потік" почали звати її потоком Бонанза. Кармак і його індіянські приятелі не тільки заробили багато грошей, але помогли розбагатіти іншим, розказуючи їм про місце знахідки. Але тому, що від Гендерсона вони зазнали такої негостинної поведінки, йому не сказали про свою знахідку. За якийсь час Гендерсон дізнався про золото над рікою Бонанза, але всі найкращі ділянки були вже зареєстровані.

Так зачалася велика золота гарячка в долині ріки Клондайк, яка досягла свого вершка в 1898 р., коли 30 тисяч людей гарячково шукали золота. Сотки з них стали мільйонерами, вичисляючи сюди Кармака, Тагіш Чарлі і Скукам Джіма. А Гендерсон, який справді першій дав початок, лишився з дуже мізерними рештками.

В 1901 р. Гендерсон захворів і не міг шукати за золотом. Його приятелі звернулися до Уповноваженого для Юкону і в висліді уряд признав Гендерсонові 200 дол. місячної пенсії, як признання за його піонерську працю. З тими грішми Гендерсон відійшов на пенсію. То було досить на життєві видатки в тих днях, але дуже далеке від того багатства, про яке він мріяв в самітних роках пошукувань, а якого він не знайшов, хоч міг був знайти.

„КЛОНДАЙК" В ЕДМОНТОНІ: ПРИЙНЯТТЯ В ГОРОДІ БРОВАРУ МОЛСОНА

БЕНСОН У КАТАСТРОФІ

Федеральний міністер фінансів Е. Бенсон та його дружина були в легкій автомобільній катастрофі. Авто міністра зударилося з патрульним автом портової поліції та ще одним приватним автом. Від зудару сім осіб було ранених, але ніхто — важко.

ДЕРЖАТЬ ДРАГУНІВ

Швайцарія має ще й сьогодні вояків на конях — драгунів. Військове командування хотіло достосуватися до новітніх часів, замінивши коней на бойові автомобілі, але швайцарці протестували проти ліквідації драгунів. Швайцарські драгуни залишаються й дальше.

БУДУЮТЬ СПІЛЬНО

Американські та совєтські вчені будуть спільно будувати найбільший у світі атомний реактор для розбивання атомів у Батавія, Іллінойс. 30 стін грубі стіни реактора мають захоронити вчених від діяння атомових променів.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Dental Lab.
BARRY BUILDING
10128 — 103 St.,
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

BURTON DENTAL
Laboratories
Certified Dental Mechanics
1½ Bl. North of Woodward's
10279 — 101 Street
EDMONTON ALTA

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзаміную очі —
— Приписую окуляри

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

Eaton's Hearing Aid Centre

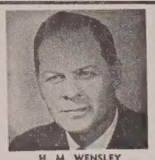

H. M. WENSLEY

● Екзамінує безплатно слух
● Найкращі слухові апарати по найнижчих цінах
● Повна обслуга
Для докладного устійнення пошкоджень вашого слуху звертіться до
MR. H. M. WENSLEY, Eaton's Audiometrist.
ТЕЛ.: 424-0181
Централя слухових апаратів зачинена в понеділок
EATON'S HEARING AID CENTRE, MAIN FLOOR
Member of the Alberta Hearing Aid Dealers Ass'n.

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковых недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

RIVER VIEW HOTEL
Свіжо відновлений
НИЗЬКІ ЦІНИ —
центрально положений
10136 - 95 Ст., Едмонтон
Тел.: 422-8665

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Ню Вестмінстер, Бр. К.

(закінчення з 6 стор.)

кож їхні батьки.

На обох Службах Божих в церкві було багато людей. До св. Причастя приступило кілька десятків вірних. Після Служби Божої відбувся в парафяльній залі святочний обід. За головним столом сиділи члени церковного комітету, голови відділів ЛУКЖ, УЮО та вівгарної дружини, о. протопресв. С. Чеховський, о. І. Макух та місцевий парох. Поруч сиділи запрошені представники сусідних парафій та їх організацій. Промовляли священики, голова ЛУКЖ та деякі члени комітету, а представники парафій та організацій складали привіти.

Господарем бенкету був п. І. Харина. На бенкеті було також 52 дітей, що сиділи за окремим столом. До столів подавали членки УЮО під проводом членкинь ЛУКЖ. Після промов сусідніх парохів, говорили про фінансові справи парафії о. Б. Ганушевський та Д. Бурденюк. Парафія Ню Вестмінстер мусить заплатити кожного місяця прибл. 2,000.00 дол., але їх місячні прибутки є дещо більші. Затягнений довг сплачується точно місячними ратами. Вже два роки парафія платить рати на довг, по 1,600.00 дол. місячно, але ще ні разу не спізнилася з плаченням. О. парох та церковний комітет сподіються, що зможуть і дальше точно сплачувати довг. Церковний комітет плянує перевести у вересні ц.р. збіркову кампанію, яка повинна увінчатися успіхом. Багато парафіян піддає також думку, щоб завести постійне бінго, яке також повинно принести деякий прибуток.

Приявні на обіді, числом понад 230 осіб, оплескували гаряче кожного промовця. Всі були свідомі того, що парафія працює добре й, дасть Бог, буде дальше гарно розвиватися.

о. Б. Ганушевський

НАРКОТИКИ

Американські митні урядники сконфіскували в червні наркотики вартости 25 мільйонів долярів, що їх різні подорожні пробували ввезти до ЗДА.

ТВАРИНИ В ХАТІ

У ЗДА у приватних хатах живе 28 мільйонів псів, 20 мільйонів котів, бл. 20 мільйонів тропічних птахів та понад 500 мільйонів риб. На поживу для тих тварин американці видали бл. півтора мільярда долярів, а на лікування — понад 400 мільйонів долярів.

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Ave.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Albert House of Broadloom Ltd.
7209 - 101 Ave., Edmonton
Phone: 466-5345 — 477-7959

Dupont Nylon	5.99 sq. yd.
Acrilan	5.99 sq. yd.
Wool	10.99 sq. yd.
Corlon & Cushion Floor as low as	2.99 sq. yd.

Спеціяльні ціни на великі замовлення.

Читачі з-поза Едмонтону дістануть за показанням того оголошення 5% знижки.

MYRON'S BACKHOE SERVICE

Спеціяліст для закладання септичних збірників (Septic Tanks), водопроводів та каналів. На септичні збірники даємо гарантію на ціле життя.
Тел.: 799-5527; як нема відповіди дзвоніть на ч.: 799-5659.

Адреса на листи:
MYRON'S BACKHOE SERVICE
P.O. Box 30, GIBBONS, Alta.

Власник Мирон Павлечко

Не ризикуйте, але асекуруйте!

Asst. Ins. Mgr.
B. DIACHUK

АСЕКУРАЦІЇ: від вогню ● авт і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особиста відповідальність.

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу!
Переконайтеся про це самі!

Асекурація — то не витрата, а зиск.

STAR AGENCIES (Insurance) Ltd.

Phones: 429-2657 — 422-7218
10018 - 101 A Ave. Edmonton